

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Constant, Benjamin.; af Benjamin Constant ;
Overs. af J. J. Østrup.

Titel | Title:

Adolf

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. Steen, 1826

Fysiske størrelse | Physical extent:

142 s.

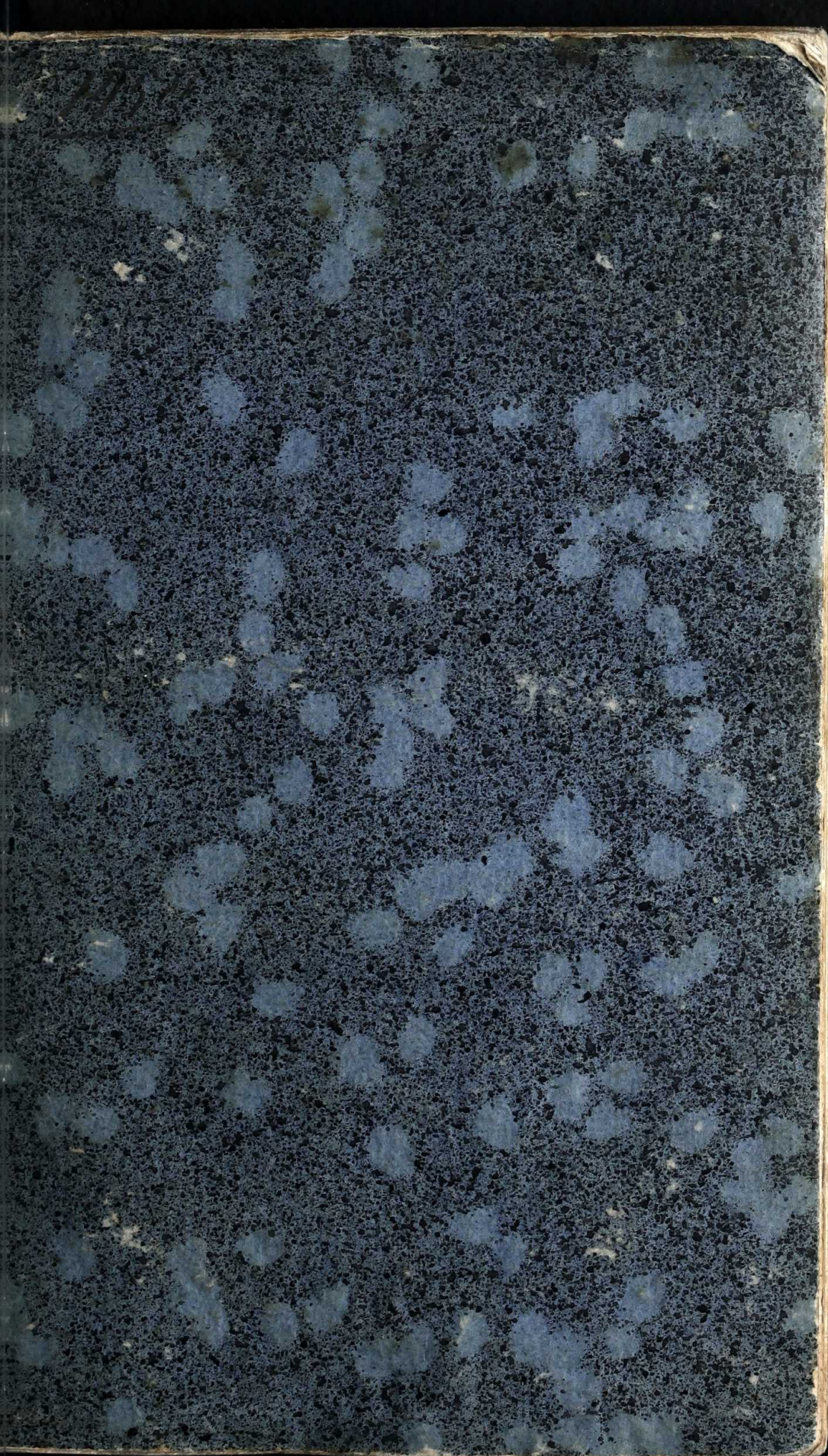
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1450

58, - 240.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 10794 0

+Rex

A d o l f.

Af

Benjamin Constant.

Oversat

af

J. J. Østrup.

Kjøbenhavn, 1826.

Trykt paa Bog- og Papiirhandler C. Steens Forlag
hos S. A. Nissen.

Efterretning fra Udgiveren.

Jeg gjennemrejste Italien for endeel Aar siden. Jeg blev ved en Oversømmelse af Retoen opholdt i en Gæstgivergaard ved Cerenza, en liden Landsbye i Calabrien; i samme Gæstgivergaard var der en Fremmed, som fandt sig nødt til at opholde sig der af samme Aarsag. Han var meget tavst og syntes sørgmodig, men viste ingen Utaalmodighed. Jeg beklagede mig undertiden for ham, som det eneste Menneske, med hvem jeg kunde tale paa dette Sted, over den Forsinkelse, vor Rejse leed. Det er mig ligegyldigt, svarede han mig, enten jeg er her eller andensteds. Vor Vært, som havde talt med en neapolitanisk Tjener, der fulgte den Fremmede uden at vide hans Navn, sagde mig, at han

ikke rejste af Nysgjerrighed, thi han besøgte ikke Ruinerne, saae sig aldrig om, og talte med Ingen. Han læste meget, men aldrig længe paa een Gang: han spadserede om Aftenen, stedsse alene, og ofte tilbragte han hele Dagen med at sidde ubevægelig, og lade Hovedet hvile paa begge Hænderne.

I det Djeblisk, da Communicationen var tilvejebragt, og det blev os muligt at rejse, blev den Fremmede meget syg. Menneffelighed bød mig at forlænge mit Ophold hos ham for at pleje ham. I Cerenza var der kun en Landsby-*Chirurg*; jeg vilde sende Bud til Cosenza for at søge kraftigere Hjælp. Det er ikke Umasgen værdt, sagde den Fremmede til mig; denne Mand er just som han skal være. Han havde Ret, maaskee mere end han troede; thi denne Mand helbrede ham. — Jeg tiltroede Dem ikke saamegen Duelighed, sagde han lunefuldt til ham, da han tog Afsked med ham: derefter takkede han mig for min Opmærksomhed og Omhyggelighed, og rejste. Nogle Maanedes derefter

fik jeg i Neapel et Brev fra Barten i Cerenza,
 med en liden Kasse, som var funden paa Lan-
 devejen til Strongoli, den Vej, som den Frem-
 mede og jeg havde fulgt, men hver for sig.
 Gæstgiveren, som sendte mig den, var overbe-
 viist om at den tilhørte een af os to. Den
 indeholdt mange gamle Breve, uden Udskrifter,
 og hvor baade Overskrifterne og Underskrifterne
 vare udslattede, desuden et Fruentimmer-*Por-*
trait og et Hæfte Papirer, som indeholdt den
 Anecdote eller Historie, som man her skal faae at
 læse. Den Fremmede, hvem disse Sager til-
 hørte, havde, da han forlod mig, ikke givet mig
 nogen Underretning, hvorefter jeg kunde skrive
 ham til. Jeg glemte dem i ti Aar, tvivlraa-
 dig om hvad jeg skulde gjøre dermed, da jeg
 hændelsevis kom til at tale med nogle Perso-
 ner i en tydsk Stad, af hvilke den ene indstæn-
 dig bad mig at betroe ham det Manuskript,
 jeg havde. Efter otte Dages Forløb blev Ma-
 nuskriptet sendt mig tilbage med et Brev, som
 jeg har anført til Slutning, fordi det vilde

blive uforstaaeligt, dersom man læste det, førend
man kjendte selve Historien.

Dette Brev har bestemt mig til nærværen-
de Bekjendtgjørelse, da det gav mig Visshed om,
at den hverken kunde fornærme Nogen eller ud-
sætte Nogen for Ubehageligheder. Jeg har ikke
forandret eet Ord i Originalen: endog Udelæ-
elsen af Egennavnene er ikke fra mig: de vare
ej anderledes bemærkede end de nu ere, ved Be-
gyndelses- Bogstaverne.

A d o l f.

Første Capitel.

Jeg fuldbendte i mit to og tyvende Aar mine Studeringer ved Universitetet i Göttingen. — Min Fader (Minister hos Kurfyrsten af ...) ønskede, at jeg skulde gennemrejse de mærkværdigste Lande i Europa. Han vilde derpaa tage mig hjem, lade mig træde ind i det Departement, hvis Bestyrelse var ham betroet, og gjøre mig duelig til engang at træde i hans Sted. Jeg havde, ved utrætteligt Arbejde midt i et meget adspredt Liv, gjort en Fremgang, som havde udmærket mig fremfor mine Medstuderende, og som havde ladet min Fader fatte uden Tvivl alt for overdrevne Forhaabninger om mig.

Disse Forhaabninger havde gjort ham alt for eftergivende med Hensyn til mange Fejl, som jeg havde begaaet. Han havde aldrig læ-

det mig føle Virkningen af disse Fæll. Han
 havde altid opfyldt, undertiden forekommet mine
 Ønsker. Ulykkeligvis var hans Opførsel mere
 ædel og høimodig end om. Jeg søgte tilfulde
 alle hans Rettigheder til min Erkjendtlighed og
 min Verbødighed; men Tillid havde der aldrig
 været mellem os. Hans Aand havde noget vist
 Ironisk, som ikke godt passede til min Charac-
 ter. Jeg ønskede den Tid blot, at hengive
 mig til de første og heftige Indtryk, som bringe
 Sjælen udenfor den almindelige Sphære, og
 indgyde den Ringeagtelse for alle de Gjenstande,
 som omgive den. Jeg fandt i min Fader, ikke
 en streng Dommer, men en kold og satirisk
 Sagttager, som smilede medlidende, og som snart
 med Utaalmødighed endte Samtalen. Jeg erin-
 drer mig ikke, i mine første atten Aar nogen-
 sinde at have havt en Times Underholdning med
 ham. Hans Breve vare kjærlige, opfyldte med
 fornuftige og velvillige Raad; men neppe vare
 vi samlede med hinanden, førend der var noget
 Tvungent ved ham, som jeg ej kunde forklare
 mig, og som virkede smerteligt paa mig. Jeg
 kjendte dengang ikke Blyhed, denne indvortes
 Lidelse, som følger os til den højeste Alder, og
 som støder vore dybeste Følelser tilbage til vort
 Hjerte, som bringer Kulde i vor Tale, som i

vor Mund forbønder alt det, vi begynde paa at sige, og ikke tillader os at udtrykke os uden med tomme Ord eller med en meer eller mindre bitter Ironie, som om vi vilde hævne os paa vore Følelser selv over den Smerte, vi føle ved ikke at kunne give dem tilkjende. Jeg vidste ikke, at min Fader, selv mod sin Søn, var bly, og at han ofte, efter i lang Tid at have ventet Uttringer af Kjærlighed af mig, som hans tilsyneladende Kulde syntes at forbyde mig, forlod mig med vaade Øjne, og beklagede sig for Andre over at jeg ikke elskede ham.

Min Tilbageholdenhed mod ham havde en stor Indflydelse paa min Character. Eigesaa undseelig som han, men mere urolig, fordi jeg var yngre, vante jeg mig til at skjule hos mig selv alt hvad jeg leed, ikke at lægge Planer uden i Tensomhed, ikke at stole uden paa mig selv i Henseende til deres Sværksættelse, at ansee Raad, Hjælp og selv Andres blotte Nærværelse som en Qual og som en Hindring. Jeg vante mig til aldrig at tale om det, som sysselsatte mig, aldrig at indlade mig i en Samtale uden ved en besværlig Nødvendighed, og da at oplive den ved en bestandig Spøg, som gjorde mig den mindre trættende, og som hjalp mig til at skjule mine virkelige Tanker. Deraf

fulgte en Mangel paa Deeltagelse, som mine Venner endnu bebrejdede mig, og en Vanskelighed ved at tale alvorligt, som jeg stedse har ondt ved at overvinde. Deraf fulgte til samme Tid en heftig Længsel efter Uafhængighed, en stor Utaalmødighed mod de Vaand, hvoraf jeg var omringet, en uovervindelig Uffkye for at paa-lægge mig nye. Jeg fandt mig ej fornøjet uden naar jeg var ganske alene, og saa stor er endog for nærværende Tid Virkningen af dette Anlæg i Sjælen, at naar jeg i de ubetydeligste Anliggender skal vælge mellem to Gjenstande, forvirrer Synet af et Menneſke mig, og jeg er af Naturen tilbøjelig til at flye for at overlægge i Ro. Jeg havde imidlertid ikke den dybe Egoisme, som en saadan Character syntes at forkynde: omendſkjøndt jeg ikke interesserede mig for Andet end for mig selv, interesserede jeg mig dog kun med Kulde for mig selv. — Jeg har i mit Hjertes Jnderste en Trang til Følsomhed, som jeg ej bemærkede, men som, da den ej fandt Tilfredsstillelse, efterhaanden løsrev mig fra alle de Gjenstande, der Tid efter anden vakte min Nysgjerrighed. Denne Egeguldighed ved Alt blev endnu bestyrket ved Tanken om Døden, en Tanke, som havde rørt mig i en meget ung Alder, og hvis ringe Indflydelse

paa de fleste Mennesker jeg ikke kan begribe. Jeg havde i mit syttende Aar seet en aldrende Kone dæ, som jeg skulde min første Dannelses, og hvis Aand havde en mærkelig og sær Character. Denne Kone havde som saa mange andre i Begyndelsen af sin Vane styrket sig ind imod Verden, som hun ej kjendte, med Følelsen af en stor Sjælsstyrke og med virkelig mægtige Evner. Som saa mange andre, havde hun, fordi hun ikke havde højet sig efter kunstige, men nødvendige Bedtægter, seet sine Forhaabninger skuffede, sin Ungdom henglide uden Glæde; og Alderdommen havde endelig naaet hende uden at nedtrykke hende. Hun levede paa et Slot i Nærheden af vore Godser, misfor- nøjet og eensom; her havde hun kun sin Forstand at stole paa, og med denne speculerede hun over alt Muligt. I næsten eet Aar havde vi i vore udtømmelige Samtaler betragtet Livet under alle dets Skikkelser, og Døden steds som Maalet for Alt; og efterat have talt saameget med hende om Døden, havde jeg seet denne bortrive hende for mine Dine.

Denne Begivenhed havde opfyldt mig med en Følelse af Ubished om Skjæbnen og med en Grublen uden bestemt Formaal, som aldrig forled mig. Jeg læste hos Digterne helst det, som

erindrede om det menneskelige Livs Korthed. Jeg fandt, at intet Maal var nogen Anstrængelse værd. Det er besynderligt nok, at dette Indtryk svækkedes efterhaanden som jeg blev ældre. Skulde det være fordi der i Haabet er noget Tvivlsomt, og fordi, naar det forlader Menneskets Løbebane, denne Bane antager en mere alvorlig, men mere bestemt Character? skulde det være fordi Livet synes des mere betydende, jo mere alle Illusioner forsvinde, ligesom Klippernes Toppe afsmale sig bedre paa Horizonten, naar Skyerne adspredes? Jeg begav mig, da jeg forlod Göttingen, til den lille Stad D***. Denne Stad var Residents for en Fyrste, der, ligesom den største Deel af de tydske, med Mildhed bestyrede et Land af liden Udstrækning, beskæfttede oplyste Mænd, som nedsatte sig der, tillod en fuldkommen Meningsfrihed, men som ved gammel Skik var indskrænket til sine Hofmænds Selskab og derfor kun havde tildeels ubetydelige eller middelmaadige Mænd om sig. Jeg blev ved dette Hof modtaget med den Nysgjerrighed, som naturligvis møder enhver Fremmed, der afbryder Kredens eensformighed og Stivhed. I nogle Maanedes neder bemærkede jeg Intet, som kunde fængsle min Opmærksomhed. Jeg var erkjendtlig for

den Høflighed, man viste mig; men snart forhindrede min Undseelse mig fra at benytte mig deraf, snart lod Anstrængelsen ved en Bevægelse uden Formaal mig foretrække Censomhed for de smagløse Fornøjelser, som man indbød mig til at tage Deel i.

Seg habede Ingen, men saa Menneſker intereſſerede mig; Menneſkene ſtode ſig over Ligegyldighed, de troe, at den kommer enten af Had eller af Affectation, de ville ikke troe, at man af Naturen ſeeder ſig ved dem. Undertiden ſøgte jeg at tvinge min Reedsomhed; jeg tog min Tilflugt til en dyb Tavſhed, denne Tavſhed antog man for Ringeagt. Andre Gange, naar jeg ſelv var ſeet af min Tavſhed, tillod jeg mig nogle ſpøgende Indfald, og naar min Vittighed var ſat i Bevægelse, bragte den mig ud over alle Grændſer. Jeg blottede paa een Dag alle de Fatterligheder, ſom jeg havde bemærket i en Maaned. De, ſom fik mine pludſelige og uvilkaarlige Udladelſer at høre, vare mig ikke forbundne derfor, og de havde Ret: thi det var Trangen til at tale, der drev mig, og ikke Tillid.

Ved mine Samtaler med det Fruentimmer, ſom førſt havde udviklet mine Ideer, havde jeg fattet en uovervindelig Afſkye for alle almins

delige Sætninger og for alle dogmatiske Formularer. Naar jeg nu hørte Middelmaadighed med Selvbehag afhandle beviislige og uimodsigelige Sætninger, henhørende til Moral, Convenients eller Religion, — Ting, som dengjerne sætter paa samme Trin, sølte jeg mig breven til at modsigte den: ikke fordi jeg havde antaget modsatte Meninger, men fordi jeg var ærgerrig over en saa fast og uroffelig Overbeviisning. Jeg veed ikke, hvilket Instinct der iøvrigt advarede mig om at have Mistillid til disse almindelige Grundsætninger, der skulde være saa frie for al Undtagelse, saa rene for alle Skatteringer. Tosserne gjøre deres Moral til en compact og udelelig Masse, for at den saa lidet som mueligt kan blande sig med deres Handlinger og for at den kan lade dem frie.

Ved denne Dpførsel kom jeg snart i Vangrygte for Etsindighed, for Spotterie, for Ondskab. Mine bittre Ord bleve betragtede som Beviser paa en hadesuld Sjæl, mine Indfald som Angreb paa alt det Agtværdigste. De, som jeg havde opholdt mig over, sandt det beqvemt at gjøre fælles Sag med de Principer, som de beskyldte mig for at kalde i Tvivl; fordi jeg, uden at ville det, havde bragt dem til at

lee paa hverandres Befosning, forenede alle sig mod mig. Man skulde have troet, at i det jeg gjorde opmærksom paa deres Latterlighed, forraadte jeg en Fortrolighed, de havde viist mig. Man skulde have troet, at de ved at vise sig for mine Dine saadanne som de vare, havde modtaget Tavsheds-Løfte af mig; jeg var mig ikke bevidst, at have indgaaet disse byrdefulde Biskaar. De havde fundet Fornøjelse i at handle efter Tilbøjelighed: jeg fandt Fornøjelse i at lægge Mærke til dem og at beskrive dem, og det, som de kaldte en Trølsshed, syntes mig en aldeles uskyldig og meget retmæssig Gødtgjørelse.

Jeg vil ikke her retfærdiggjøre mig: jeg har allerede for længe siden givet Slip paa denne Skik, hvortil en uersfaren Mand er saa tilbøjelig: jeg vil blot sige, og det mere for Andre end for mig selv, som nu er sikker for Menneskene, at der maa Tid til at vænne sig til Menneskeslægten, saadan som den er bleven ved Interesse, Tilbøjelighed, Forsængelighed, Frygt. Den første Ungdoms Forundring ved Synet af et saa kunstigt og saa bearbejdet Selskab, viser snarere Naturlighed end Ondskab. Dette Selskab har isørigt Intet at frygte for den. Det tynger saaledes paa os, dets stille Indflydelse er

saar mægtig, at det meget snart danner os efter den almindelige Form. Vi ere da ikke mere forundrede uden over vor forrige Forundring, og vi befinde os vel under vor nye Form, ligesom man tilsidst aander friere, i et ved Mængden opfyldt Skuespil, skjøndt man, i det man gik ind, kun aandede besværlig. Dersom Noget undgaaer denne almindelige Skjæbne, indflutte de deres hemmelige Meningsforskjel i dem selv; de bemærke i de fleste Latterligheder Spiren til Lasten: de spørge ikke mere derover, fordi der kommer Foragt istedet for Spot, og Foragt er tavs.

Der opstod da blandt det lille Publicum, som omgav mig, en ængstelig Tvivl om min Character. Man kunde ikke anføre nogen lastefuld Handling; man kunde endog ikke nægte nogle, som syntes at vise Udelmodighed eller Dpoffrelse; men man sagde, at jeg var et umoralisk, et upaalideligt Menneske: Tillægsord, som ere heldigen opfundne for at vække Tanker om Handlinger, som man ikke kjender til, og at lade gjette hvad man ikke veed.

Andet Capitel.

Udspreidt, uopmærksom, fuld af Reedsomhed, bemærkede jeg ikke det Indtryk, som jeg frembragte, og jeg deelte min Tid mellem Studeringer, som jeg ofte afbrød, Projecter, som jeg ikke udførte, Fornøjelser, som ikke interesserede mig meget, da en Omstændighed, som tilsyneladende var meget ubetydelig, frembragte en betydelig Omvæltning i min Forsatning. En ung Mand, med hvilken jeg var temmelig nøje bekendt, havde i nogle Maaneder søgt at behage een af de mindst eenfoldige Koner i det Selskab, hvori vi levede: jeg var hans meget uinteresserede Fortrolige i dette Forehavende. Efter lang Bestræbelse naaede han at blive elsket, og da han ikke havde skjult sit Vanheld og sine Bekymringer, troede han sig forbunden til at meddele mig sit Held: Intet kunde ligne hans Henrykkelse og Udbruddet af hans Glæde. Synet af en saadan Lykke bragte mig til at fortryde, at jeg ikke havde forsøgt den endnu; jeg havde hidindtil ikke haft nogen Forbindelse med Fruentimmer, som kunde smigre min Egenkjerlighed: en ny Fremtid syntes at vise sig for mine Øjne: en ny Trang yttrede sig i mit Hjertes Inderside. I denne Trang laae uden

Dviøl megen Forsængelighed, men det var ikke blot Forsængelighed; der var maaskee Mindre deraf end jeg selv troede. Menneskets Følelser ere forvirrede og blandede; de ere sammensatte af en Mængde forskjellige Indtryk, som undgaae vor Sagttagelse, og Talen, som stedsse er unøjagtig og almindelig, kan vel tjene til at betegne dem, men tjener aldrig til at bestemme dem.

Jeg havde i min Faders Huus antaget et temmelig umoralisk System med Hensyn til Qvindekjønnet; skjøndt min Fader nøjagtig iagttog udvortes Belansthændighed, tillod han sig temmelig ofte letfærdige Samtaler over Kjærligheds-Forbindelser; de vare efter hans Mening, om ej tilladelige, i det mindste undskyldelige, og kun Egtteskabet betragtede han paa en alvorlig Maade. Han havde det Princip, at et ungt Menneske maa omhyggelig undgaae hvad man kalder en "folie", det er at sige, at slutte en varig Forbindelse med et Fruentimmer, som ikke fuldkommen er hans Ege i Henseende til Formue, Fødsel og udvortes Fortrin: men i øvrigt meente han, at alle Fruentimmer, saa længe det ej gjeldte om at ægte dem, kunde uden Hinder antages og igjen forlades; og jeg havde seet ham smile med et

Slags Bifald til denne Parodie over en bestemt Sentens: det gjør dem saa lidet ondt og os saa megen Fornøjelse!

Man indseer ikke nok, hvor dybt Indtryk Ord af dette Slags gjøre i den første Ungdom, og hvorledes Børn i en Alder, hvor alle Meninger endnu ere tvivlsomme og vaklende, undre sig over at see de udtrykkelige Regler, man har givet dem, modsagte ved Bittigheder, som Mængden bifalder. Disse Regler ere ikke Andet i deres Dine end vedtagne Formularer, som deres Forældre ere enige om at gjentage for dem, for at berolige deres egen Samvittighed; Bittighederne synes dem at indeholde Livets sande Hemmelighed.

Plaget af en ubestemt Sindsbevægelse sagde jeg til mig selv: jeg vil elskes, og jeg saae rundt omkring mig, jeg saae Ingen, som indgjød mig Kjærlighed, Ingen, som forekom mig flittet til at fatte den; jeg adspurgte mit Hjerte og mine Tilbøjeligheder, jeg følte ikke noget Hang til at foretrække Nogen. I denne Forsatning var jeg, da jeg gjorde Bekjendtskab med Grev P***, en Mand paa fyrrethve Aar, hvis Familie var besvognet med min. Han bad mig besøge sig. Et ulykkelig Besøg! Han havde hos

sig sin Maitresse, et polsk Fruentimmer, bekiendt
 for sin Skjønhed, endskiøndt hun ikke mere var ung.
 Dette Fruentimmer havde, uagtet sin fornedrende
 Stilling, ved flere Lejligheder viist en udmærket
 Character. Hendes Familie, som var temme-
 lig anseet i Polen, var bleven ødelagt under
 Urolighederne i dette Land. Hendes Fader var
 bleven landsforviist; hendes Moder drog, for
 at søge et Tilflugtssted, til Frankrig, og tog
 sin Datter med sig. Ved sin Død efterlod hun
 denne i en aldeles hjælpeløs Tilstand. Grev
 P*** var bleven forelsket i hende. Jeg har
 aldrig erfaret, hvorledes en Forbindelse var be-
 gyndt, som, da jeg førstegang saa Eleonore,
 havde varet længe og saa at sige var helliget.
 Jeg veed ikke, om hendes uløffelige Forsatning
 eller hendes Ungdoms Uerfarenhed havde bragt
 hende ud paa en Bane, som stred lige meget
 mod hendes Opdragelse, mod hendes øvrige
 Forhold og mod den Stolthed, som udgjorde en
 meget betydelig Deel af hendes Character.
 Hvad jeg veed, hvad Alle have vidst, er at da
 Grev P***s Omstændigheder vare næsten aldeles
 ødelagte, og hans Frihed i Fare, havde Eleonore
 givet ham saadanne Beviser paa sin Hengiven-
 hed, havde saa haanligen aflaaet de meest glim-
 rende Tilbud, havde med saa megen Iver, ja

endog Glæde, deeltaget i hans Farer, i hans Fattigdom, at den samvittighedsfuldeste Stræng-
hed maatte lade hendes Motivers Reenhed og
hendes Dpførsels Uegennyttighed vederfares Ret.
Det var ved hendes Kraft, hendes Mod, hendes
Forstand, ved de Dpoffreller, hun havde gjort
uden at beklage sig, at hendes Elsker havde
faaet endeel af sine Gjendomme tilbage. De
boesatte sig i D*** for der at føre en Proces,
som kunde skaffe Grev P*** sin forrige Vel-
stand, og de gjorde Regning paa at blive der
henved to Aar.

Eleonore havde ingen udmærket For-
stand, men hendes Ideer vare rigtige, og hendes
stedse simple Udtryk vare undertiden paafaldende
ved de ædle og ophøjede Tanker. Hun havde
mange Fordomme, men alle disse Fordomme
vare i Modsætning mod hendes Interesse. Hun
satte den største Priis paa en regelmæssig Dp-
førsel, just fordi hendes ikke var regelmæssig
efter de vedtagne Begreber. Hun var meget
gudfrygtig, fordi Religionen strængt fordømte
hendes Levemaade. Hun bortviste i Samtaler
alvorligt det, som ej vilde have forekommet an-
dre Fruentimmer uden som uskyldigt Spøg, fordi
hun stedse frygtede, at man ved hendes Stilling

skulde troe sig berettiget til at henvende upassende Spøg til hende. Hun havde gjerne ønsket ikke at modtage Mennesker af den højeste Rang og med ulastelige Sæder hos sig, fordi de Fruentimmer, med hvem hun frygtede at blive sammenlignet, almindeligviis danne sig et blandet Selskab, og da de finde sig i Tabet af Ugtelse, ikke søge andet end Moerskab i deres Forbindelser.

Eleonore var, med eet Ord, i bestandig Kamp med sin Skjæbne. Hun protesterede offentlig, saa at sige, ved enhver af sine Handlinger og ved sine Ord, mod den Klasse, i hvilken hun sandt sig sat, og da hun følte, at Realiteten var stærkere end hun, og at hendes Bestræbelser Intet forandrede i hendes Stilling, var hun meget ulykkelig. Tvende Børn, som hun havde med Grev P***, opdrog hun med en overdreven Strængighed. Man skulde have sagt, at en hemmelig Misfornøjelse undertiden blandede sig i den snarere lidenskabelige end samme Hengivenhed, som hun viste dem, og som gjorde dem hende i en vis Henseende besværlige. Naar man i en god Mening gjorde hende opmærksom paa, at hendes Børn voksede stærkt, paa de Talenter, som de viste Anlæg til, naar man talte om, hvilken Vej de skulde gaae, saa man hende

blegne ved Tanken om, at hun engang maatte aabenbare dem deres Herkomst. Men den mindste Fare, en Times Fraværelse, bragte hende til dem med en Uengstelighed, hvori man opdagede et Slags Selvbejdelse, og Længsel efter, ved sine Kjærtegn at give dem den Lykke, som hun ikke selv fandt. Denne Modsigelse mellem hendes Høfler og den Plads, hun var sat paa i Verden, havde gjort hendes Lune meget ustadigt. Ofte var hun tankesuld og tavøs; undertiden talede hun med Hestighed. Da hun var plaget af een Tanke, blev hun aldrig fuldkommen rolig midt i den almindeligste Samtale. Men just derfor, var der i hendes Udsærd noget Hidfigt og Uventet, som gjorde hende mere piquant, end hun af Naturen vilde været. Det Bizarre i hendes Stilling kom hos hende istedenfor Tankernes Nyhed. Man iagttog hende med Interesse og Nysgjerrighed ligesom et skjønt Uvejr.

Eleonore, som blev fremstillet for mine Øjne i et Øjeblik, da mit Hjerte trængte til Kjærlighed, min Forsængelighed til Held, syntes mig at være en mig værdig Erobring. Selv fandt hun Fornøjelse i Omgang med en Mand, forskjellig fra dem, hun hidindtil havde seet. — Hendes Kreds bestod i nogle af hendes Elfers

Benner eller Slægt og deres Koner, hvilke Grev P****s Anseelse havde nødt til at modtage hans Maitresse. Mændene vare blottede for Følelser ligesaavel som for Ideer. Konerne vare ikke forskellige fra deres Mænd uden ved en mere urolig og bevægelig Middelmaadighed, fordi de ikke havde, som hine, denne Aands Rolighed, som følger af Beskjæftigelse og regelmæssige Arbejder. En mere livlig Skjemt, en mere afventende Omgang, en besynderlig Blanding af Melancholie og Munterhed, af Modløshed og Interesse, af Enthusiasme og af Ironie, forundrede og fængslede *Eleonore*. Hun talede flere Sprog, rigtig nok usfuldkomment, men stedsse med Liv, undertiden med Vnde. Hendes Ideer syntes at trænge frem gjennem Forhindringer, og vise sig behageligere, naivere og nyere; thi de fremmede Sprog give Tankerne ny Kraft og rive dem løs fra de Bændinger, hvorved de synes snart dagligdags, snart affecterede.

Vi læste engelske Poeter sammen; vi spadserede sammen. Jeg gik ofte hen at besøge hende om Formiddagen, jeg gik igjen derhen om Aftenen, jeg talede med hende om tusende Gjenstande. Jeg tænkte, som en kold og upartisk Sagttager at gjøre mig bekendt med hendes Character og med hendes Aand; men hvert

Ord, som hun sagde mig, syntes mig omgivet med en uforklarlig Ynde. Dnkket at behage hende, som gav mit Liv en ny Interesse, op-
 livede min Tilværelse paa en usædvanlig Maade. Jeg tilskrev hendes Ynde denne næsten magiske Virkning: jeg skulde endnu mere fuldkommen have nydt den, uden den Forpligtelse, som jeg havde paalagt mig selv mod min Egenkjerlighed. Denne Egenkjerlighed var saa at sige Mægler mellem Eleonore og mig. Jeg troede mig næsten nødt til at ile paa det Hurtigste til det Maal, som jeg havde foresat mig, jeg overgav mig da uden Forbehold til mine Følelser. Jeg længtes efter at have talet; thi jeg troede at jeg kun behøvede at tale for at seire. Jeg troede ikke at elske Eleonore, men allerede kunde jeg ikke lade være at stræbe efter at behage hende. Hun beskæftigede mig uden Dphør, jeg gjorde tusinde Projecter, jeg opfandt tusende Midler til Erobring, med denne Forsængelighed uden Erfaring, som troer sig vis paa Frem-
 skridt, fordi den ikke har forsøgt noget.

Imidlertid standsede en uovervindelig Und-
 seelse mig: alle mine Sætninger bøde paa mine Læber eller endtes ganske anderledes, end jeg havde foresat mig. Jeg kjæmpede indvortes, jeg var vred paa mig selv. Jeg søgte omsider

en Betragtning, som kunde trække mig ud af denne Strid, med Tre i mine egne Dine. Jeg sagde ved mig selv, at man ej maatte overile sig, at Eleonore var alt for lidet beredt paa den Tilstaaelse, som jeg tænkte paa, og at det var bedre at vente endnu. Næsten altid indflæde vi, for at leve i Fred med os selv, vor Kraftesløshed eller vore Svagheder i Beregninger og Systemer: dette tilfredsstiller den Deel af os, som er saa at sige Tilskuer af den anden.

Denne Stilling vedvarede længe. Hver Dag fastsatte jeg den følgende som den uforanderlige Epoche for en bestemt Erklæring, og hver Dag forløb som den forrige. Min Frygtssomhed forløb mig, naar jeg skiltes fra Eleonore; jeg tog da igjen fat paa mine kloge Planer og dybsindige Beregninger, men neppe var jeg igjen hos hende, før jeg følte mig paa ny skjælvende og urolig. Hvem der havde seet i mit Hjerte i hendes Fraværelse, skulde have antaget mig for en kold og lidet sølsom Forsøger; hvem der havde seet mig hos hende, skulde have troet at see en uerfaren, forlegen og lidensskabelig Elsker. Man vilde have taget ligemeget fejl i begge disse Domme. Der er ingen fuldkommen Genhed i Mennesket, og næ-

sten aldrig er Noget aldeles rebelig eller aldeles uredelig.

Overblevist ved disse gjentagne Tagttager, om at jeg aldrig vilde faae Mod til at tale til Eleonore, besluttede jeg at skrive hende til. Greven af P*** var fraværende. De Kampe, som jeg i lang Tid havde havt med min egen Charakter, den Utaalmodighed, som jeg følte ved ikke at have kunnet overvinde den, min Uvisshed over Fremgangen af mit Forsøg, viste i mit Brev en Sindsbevægelse, som meget lignede Kjærlighed. Da jeg isørigt var bleven varm ved min egen Stil, følte jeg, i det jeg holdt op at skrive, Lidt af den Tilbojelsighed, som jeg havde søgt at udtrykke med al mulig Kraft.

Eleonore saae i mit Brev, hvad man naturligviis maatte see deri, et Menneskes flygtige Henrykkelse, som var ti Aar yngre end hun, hvis Hjerte viste Følelser, som vare hende endnu ukjendte, og som fortjente mere Medlidenhed end Brede. Hun svarede mig med Mildhed, gav mig gode Raad, tilbød mig et oprigtigt Venstreb, men erklærede mig, at før Grev P***s Tilbagekomst kunde hun ej see mig. Dette Svar bragte mig ud af min Fatning. Min Indbildningskraft optra-

ret ved Hindringen, bemægtigede sig min hele Tilværelse. Kjærligheden, som jeg en Time forud morede mig ved at fremkunste, troede jeg paa en Gang at føle med Heflighed. Jeg løb til Eleonore; man sagde mig, at hun var gaaet ud. Jeg skrev hende til, jeg anraabte hende, at tilstaae mig den sidste Sammenkomst, jeg skildrede hende i de heftigste Udtryk min Fortvivlelse, de sørgelige Forsætter, som hendes grusomme Beslutning indgav mig. Den største Deel af Dagen ventede jeg for gjæves Svar. Jeg beroligede ikke min ubeskrivelige Lidelse uden ved at gjentage, at jeg næste Dag skulde trodse alle Vanskeligheder for at trænge lige ind til Eleonore og for at tale med hende. Om Aftenen fik jeg nogle Ord fra hende; de vare venlige. Jeg troede deri at bemærke Spor af Fortrydelse og Bedrøvelse; men hun vedblev sin Beslutning, forkyndte mig den som uroffelig. Dagen efter gik jeg igjen til hende. Hun var rejst til et Landsted, hvis Navn hendes Folk ikke vidste. De havde end ikke Lejlighed til at sende hende Breve.

Jeg stod i en lang Tid ubevægelig ved hendes Dør, uden at kunne udfinde nogen Mulighed til at see hende igjen. Jeg var selv for-

havset over hvad jeg følte. Min Hukommelse
 erindrede mig om de Djeblikke, da jeg sagde til
 mig selv, at det var mig kun om en Sejer at
 gjøre; at det kun var et Forsøg, som jeg uden
 Møje vilde give Slip paa. Jeg begreb ikke
 den hestige utæmmelige Sorg, som sønderrev
 mit Hjerte. Flere Dage gik saaledes hen.
 Jeg var lige udnyttig til Udspredelse og til
 Studering. Jeg gik uden Dphør frem og
 tilbage for Eleonores Dør. Jeg spad-
 serede om i Byen, som om jeg, hver Gang
 jeg drejede om i en Gade, havde kunnet haabe
 at møde hende. En Morgen blev jeg paa een
 af disse hensigtsløse Omstrejfsninger, som tjente
 til at dæmpe min Sinds-Uroe ved Træthed,
 Grev P***s Bogn vaer. Han kom tilbage fra
 Rejsen. Han kjendte mig og stod af. Efter
 nogle høflige Talemaader, talede jeg med ham
 om Eleonores pludselige Bortreise, uden at
 lade mig mærke med min Forvirring. Ja, sagde
 han til mig, eens af hendes Veninder nogle
 Mile herfra, er der tilstødt et Uheld, som har
 bragt Eleonore til at troe, at hendes Trøst
 kunde være hende gavnlig. Hun er rejst uden
 at raadføre sig med mig. Hun beherskes af
 sine Følelser, og hendes bestandig virksomme
 Sjæl finder kun Ro i Dpoffrelse. Men hens

des Nærværelse her er meget nødvendig: jeg skriver hende til; hun kommer sikkert tilbage om nogle faa Dage.

Denne Forsikkring beroligede mig: jeg sølte min Sorg formindsket. For første Gang efter Eleonores Afreise kunde jeg igjen aande uden Besværlighed. Hendes Tilbagekomst blev længere udsat end Grev P*** haabede. Men jeg havde igjen begyndt mit sædvanlige Liv, og den Beflemmelse, som jeg havde prøvet, begyndte at forbele sig, da Greven efter en Maanedes Forløb lod mig vide, at Eleonore ventedes om Aftenen. Da han satte stor Priis paa at hævde hende den Plads i Selskabet, som hendes Character fortjente, og som hendes Stilling syntes at udelukke hende fra, havde han indbudet nogle Damer af sine Paarørende og Venner, som sandt sig i at omgaaes Eleonore, til at komme om Aftenen.

Mine Grindringer fornyedes, i Begyndelsen forvirrede, derpaa mer eller mindre levende. — Min Egenfjærlighed blandede sig dermed. Jeg var forlegen, ydmyget, ved en Sammenkomst med en Kone, der havde behandlet mig som et Barn. Det forekom mig at see hende smilende ved min Nærmelse, over at en kort Graværelse havde tæmmet et ungt Menneskes

Opbrusen: og jeg opdagede i dette Smil et Slags Ringeagt for mig. Efterhaanden opvasktes mine Følelser. Jeg var den samme Dag staaet op uden mere at tænke paa Eleonore; en Time efter at jeg havde modtaget denne Tidende, viste hendes Billede sig for mine Øjne, herskede over mit Hjerte, og jeg havde Feber af Frygt for ej at see hende.

Jeg blev hjemme hele Dagen, jeg holdt mig saa at sige skjult der: jeg skjelve for at den mindste Bevægelse skulde forekomme vort Møde. Alligevel var Intet simplere, Intet visere; men jeg ønskede det med saa megen Hefstighed, at det syntes mig umuligt. Utaalmodighed sønderled mig: hvert Øjeblik saae jeg paa mit Uhr. Jeg var nødt til aabne mit Vindue for at aande: det var som om mit Blod brændte i mine Arer.

Omsider hørte jeg Kloffen slaa; det var Tid til at begive mig til Greven, men min Utaalmodighed forvandlede sig paa een Gang til Frygtssomhed; jeg klædte mig langsomt paa: jeg følte mig ikke mere længselsfuld efter at komme: jeg havde en saadan Angest for at min Forventning skulde skuffes, en saa levende Følelse af den Sorg, som jeg kunde udsætte mig for, at jeg gjerne skulde have fundet mig i at opsætte Alt.

Det var temmelig silbdigt, da jeg traadte ind hos Grev P***. Jeg blev Eleonore vaer; hun sad langt inde i Bærelset; jeg vedede ikke at gaae frem, det forekom mig som om alle Menneſker havde Dine fæſtede paa mig. Jeg ſkjulte mig i en Krog i Salen bag en Gruppe af Menneſker, ſom talede ſammen. Derfra betragtede jeg Eleonore; hun ſyntes mig lidt forandret; hun var mere bleg end ſædvanlig. Greven bemærkede mig i det Slags Afkrog, hvorhen jeg havde taget min Tilflugt; han kom til mig, tog mig ved Haanden og førte mig til Eleonore. Jeg præſenterer Dem, ſagde han ſmilende til hende, een af de Mænd, ſom Deres uventede Afreife meeft har ſat i Forundring. Eleonore talede med en Dame, ſom ſad ved Siden af hende. Da hun ſaae mig, ſtandsede Ordene paa hendes Læber; hun blev yderlig forlegen; jeg var det ſelv i høj Grad. Man kunde høre os; jeg gjorde ligegyldige Spørgsmaal til Eleonore; vi kom begge ſnart tilbage til en tiſſyneladende rolig Forfatning.

Man meldte, at der var anrettet; jeg tilbød Eleonore min Arm, ſom hun ej kunde afſlaae. Derſom De ikke lover mig, ſagde jeg, da jeg gif med hende, at modtage mig i Morgen

hos Dem Klokken elleve, rejser jeg øjeblikkelig, jeg forlader mit Fædreneland, min Familie og min Fader, jeg afbryder alle mine Forbindelser, jeg tilsidesætter alle mine Pligter, og jeg gaaer, ligegyldigt hvorhen, for snarest mueligt at ende et Liv, som De glæder Dem ved at forbittre. Adolf! svarede hun mig, og betænkte sig. Jeg gjorde en Bevægelse for at gaae fra hende. Jeg veed ikke hvad mine Ansigtstræk udtrykte, men jeg havde aldrig følt saa heftig en Bevægelse.

Eleonore saae paa mig. Skræk blandet med Deeltagelse viste sig i hendes Udvortes. Jeg skal modtage Dem i Morgen, sagde hun til mig; men jeg besværger Dem..... Mange Personer fulgte os, hun kunde ikke ende Sætningen. Jeg trykkede hendes Haand med min Arm, vi satte os til Bords.

Jeg vilde have sat mig ved Siden af Eleonore; men Herren i Huset havde bestemt anderledes, jeg kom til at sidde næsten lige over for hende. Ved Begyndelsen af Maaltidet var hun takkefuld. Naar man talede til hende, svarede hun venlig, men strax derpaa faldt hun igjen i Tanker. Een af hendes Veninder, som frapperedes ved hendes Tavsshed og over hendes Redslagenhed, spurgte hende, om hun var syg:

jeg har ikke været vel i den senere Tid, svarede hun, og endnu er jeg meget svag. Jeg hidgede efter at gjøre et behageligt Indtryk paa Eleonores Sjæl; jeg vilde, i det jeg viste mig elskværdig og findrig, stemme hende gunstigt og forberede hende paa den Sammenkomst, som hun havde tilstaaet. Jeg forsøgte da tusfende Midler til at fængsle hendes Opmærksomhed. Jeg bragte Conversationen paa de Gjenstande, som jeg vidste at interessere hende; vore Naboer blandede sig deri: jeg var begejstret ved hendes Nærværelse; hun hørte paa mig, jeg saa hende snart smile: jeg følte en saadan Glæde derover, mine Djelefast udtrykte saa megen Erkjendtlighed, at hun blev bevæget deraf. Hendes Bedrøvelse og hendes Udspreddelse bleve forjagede. Hun modsatte sig ikke mere den hemmelige Henrykkelse, som Synet af den Lykke, jeg skylvde hende, udbredte i hendes Sjæl; og da vi stode fra Bordet, vare vore Hjerter i Forstaaelse, som om vi aldrig havde været adskilte. De seer, sagde jeg til hende, da jeg rakte hende Haanden for at gaae ind i den store Sal, at De raader over min hele Tilværelse; hvad har jeg gjort Dem, siden De finder Fornøjelse i at forbitte den?

Tredie Capitel.

Jeg tilbragte Natten uden at sove. Der var ikke mere Spørgsmaal i min Sjæl om Berægninger eller Planer; jeg følte mig i al Oprigtighed forelsket. Det var ej mere Haabet om Held, som bragte mig til at handle; Nødvendigheden af at see den, jeg elskede, at omgaaes hende, beherskede mig aldeles. Klokken slog elleve; jeg gik til Eleonore; hun ventede mig. Jeg satte mig hos hende; thi jeg kunde neppe holde mig oprejst, og jeg tiltalte hende i disse Udtryk, ej uden mange Afbrydelser: "Jeg kommer ikke for at gjøre Indvendinger mod en Dom, som De har affagt; jeg kommer ikke for at gjenkalde en Tilstaelse, som kan have fornærmet Dem; det vilde være mig umuligt. Den Kjærlighed, som De har stødt tilbage, er uomstødelig; selv den Bestræbelse, jeg gjør mig i dette Djeblik for at tale til Dem med Rolighed, er et Beviis paa Hefstigheden af en Følelse, som fornærmer Dem. Men det er ikke mere for at tale med Dem derom, at jeg har bedet Dem om at høre mig: det er tværtimod for at bede Dem om at glemme det, om at modtage mig som tilforn, at udslette Erindringen om et

Djæbligs Affindighed, ej at straffe mig, fordi
 De veed en Hemmelighed, som jeg burde have
 bevaret i min Sjæls Underste. De kjender
 min Stilling; denne Charakter, som man kal-
 der sær og vild, har al Deeltagelse for Ver-
 den; midt iblandt Menneſkene er jeg Eremit, og
 lider dog ved den Adſkillelse, til hvilken jeg
 er fordømt. Deres Venſkab opholder mig,
 uden dette Venſkab kan jeg ikke leve. Jeg har
 vant mig til at ſee Dem; De har ladet denne
 kjære Bane tage til og uddanne ſig; hvad
 har jeg gjort, hvorfor jeg ſkulde miſte den ene-
 ſte Trøſt for en ſaa mørk Tilværelſe? jeg er
 ſkrækkelig ulykkelig; jeg har ikke længere Mod
 til at udholde en ſaa vedvarende Ulykke; jeg haaber
 Intet; jeg beder om Intet; jeg vil kun ſee Dem;
 men jeg maa ſee Dem, derſom jeg ſkal leve.”
 Eleonore tav. Hvad frygter De? vedblev
 jeg. Hvad er det, jeg forlanger? Hvad De
 tilſtaaer alle Uvedkommende. Frygter De Ver-
 den? Verden, ſom er fordybet i ſine vedtagne
 Narreſtreger, vil ikke kunne ſee ind i ſaadant
 et Hjerter ſom mit. Hvorledes ſkulde jeg ikke
 være forſigtig? Gjelder det ikke mit Liv? Ele-
 onore, giv efter for mine Bønner; De
 vil ikke fortryde det. Det vil have noget
 Indtagende for Dem, at være elſket ſaale-

des, at see mig hos Dem, beskæftiget med Dem alene, tilhørende Dem alene, skylende Dem al den Følelse af Lykke, som jeg endnu er istand til at modtage, naar Deres Nærværelse befrier mig fra Lidelse og Fortvivlelse.

Seg vedblev længe saaledes, hævede alle Modgrunde, drejede paa tusinde Maader alle de Slutninger, som talte til min Fordeel. Jeg var saa ydmyg, saa hengiven, jeg bad om saa Lidt, jeg vilde have været saa ulykkelig ved et Afslag.

Eleonore blev bevæget. Hun paalagde mig adskillige Vilkaar. Hun samtykkede ikke i at modtage mig, uden sjelden, midt i et talrigt Selskab, med Forpligtelse, at jeg aldrig nogensinde skulde tale til hende om Kjærlighed. Jeg lovede alt hvad hun vilde. Vi vare begge tilfreds, jeg over at have faaet det Gode igjen, som jeg havde været truet med at miste, Eleonore ved at see sig paa een Gang ædelmodig, følende og forsigtig.

Seg benyttede mig Dagen efter af den Tilladelse, jeg havde erholdt; jeg vedblev paa samme Maade de følgende Dage. Eleonore tænkte ikke mere paa, at mine Besøg vare hyppigere, snart syntes Intet hende simplere end

at see mig hver Dag. Ti Aars Trofskab havde indgivet Grev P*** en fuldkommen Tillid; han tillod Eleonora den største Frihed. Da han maatte stride mod den Mening, som vilde udelukke hans Kjæreste fra de Menneſker, han ſkulde leve med, onſkede han at ſee ſelskabet om Eleonore tiltage. Naar hans Huus var opfyldt, ſtadfæſtedes i hans Dine hans egen Triumf over Meningen.

Naar jeg kom, ſaae jeg Glæden malet i Eleonores Djeſt. Naar hun var midt i en Samtale med Andre, vendte hendes Dine ſig til mig. Fortalte man noget Interſſant, kaldte hun ſtedſe paa mig, for at jeg ſkulde høre det. Men hun var aldrig alene, hele Aftener gik hen, uden at jeg kunde ſige Andet til hende iſær, end nogle intetbetydende eller afbrudte Ord. Jeg blev ſnart opbragt over ſaa mange Hindringer. Jeg blev mørk, tavſ, lunefuldt, bitter i mine Udtryk. Jeg kunde neppe ſtyre mig, naar en Anden end jeg talede ene med Eleonore: jeg afbrød hidſigen diſſe Samtaler, og jeg blev ikke altid ſtandſet ved Frygten for at udfætte hende for Fortrædeligheder. Hun beklagede ſig for mig over denne Forandring. Hvad fordrer De? ſagde jeg utaalmelig: De troer udenſtvivl at have gjort Meget for mig:

jeg er nødt til at sige Dem, at De tager fejl. Jeg forstaaer ej Deres nye Levemaade: tilforn levede De eensom, De flyede et besværligt Sel-
skab, De undgik disse uendelige Samtaler, som
just forlænges, fordi de aldrig burde begynde.
Nu derimod er Deres Dør aaben for alle.
Man skulde sige, at jeg, i det jeg bad Dem
om at modtage mig, har udvirket samme Gunst
for hele Verden, som for mig selv. Jeg til-
staaer, da jeg forhen saa Dem saa betænksom,
ventede jeg ikke at finde Dem saa letfindig.
Jeg saa paa Eleonores Ansyn, at mine
Ord gjorde et smerteligt Indtryk paa hende.
Kjære Eleonore, sagde jeg til hende, i det
jeg pludselig blev mildere, fortjener jeg slet ikke
at udmærkes frem for tusende Besværlige, som
omringe Dem? Har Venskab ikke sine Hemme-
ligheder? Maa det ikke være mistænkeligt og
forsagt midt i Larm og Trængsel?

Eleonore frygtede for, om hun viste sig
ubøielig, at see Uforsigtigheder fornyes, som
indjog hende Frygt, baade paa hendes og mine
Begne. Tanken om at bryde var allerede langt
fra hendes Hjerte: hun samtykkede i underti-
den at modtage mig alene. Da formilbedes ha-
stigen de strænge Regler, som hun havde fore-

skrevet mig. Hun tillob mig at skildre hende min Kjærlighed, hun blev efterhaanden vant til dette Sprog: snart tilstod hun, at hun elskede mig.

Jeg blev nogle Timer hos hende, kaldte mig det lykkeligste af alle Mennesker, gav hende tusende Forsikringer om Omhed, Hengivenhed og evig Verbødighed. Hun fortalte mig hvad hun havde lidt, da hun forsøgte at fjerne sig fra mig: hvor mange Gange hun havde haabet, at jeg skulde opdage hende uagtet hendes Bestræbelser; hvorledes den mindste Larm, hun hørte, syntes af forkynde min Ankomst; hvilken Forvirring, hvilken Glæde, hvilken Frygt hun havde følt, da hun saa mig igjen; med hvilken Mistillid til sig selv hun, for at forene sit Hjertes Tilbøjelighed med Forsigtighed, havde hengivet sig til Verdens Udspredelse og havde søgt den Brimmel, som hun tilforn flyede. Jeg lod hende gjentage de mindste Omstændigheder, og denne Historie, blot af nogle Uger, syntes os at være et heelt Liv. Kjærlighed kommer ved et Slags Magie istedenfor lange Erindringer. Alle de andre Sindsbevægelser trænge til det forbigangne: Kjærlighed skaber ligesom ved Fortryllelse en Fortid, hvormed den omgiver os. Den giver os, saa at sige, Be-

vidstheben af at have levet i flere Aar med et Bæsen, som for kort Tid siden var os fremmed. Kjærlighed er kun et flart Punkt, og ikke desto mindre synes den at bemægtige sig Tiden. For saa Dage siden var den ikke til, snart skal den høre op igjen: men saalænge den vedvaerer, udbreder den sit Skin over den forbigangne som over den tilkommende Tid.

Denne Rolighed varede kun kort. Eleonore var saa meget mere bange for sin Svaghed, som hun var foruroliget ved Grindringen om sine Fejl, og min Indbildningskraft, mine Ønsker, et Slags System af Ustabighed, som jeg selv ej blev vaer, opirredes mod en saadan Kjærlighed. Altid frygtfuld, ofte opbragt, beklagede jeg mig, blev heftig, og overøste Eleonore med Bebrejdelser. Mere end een Gang fattede hun det Forsæt at bryde et Baand, som ikkun udbredte Uro og Belymringer over hendes Liv; mere end een Gang formilbede jeg hende ved mine ydmyge Bønner, mine Undskyldninger og mine Taarer.

Eleonore, skrev jeg en Dag til hende, De veed ikke alt hvad jeg lider. Nær ved Dem, langt fra Dem, er jeg lige ulukkelig. I de Timer, naar vi ere adskilte, vandrer jeg om uden Estertanke, nedtrykt under Byrden af en

Tilværelse, som jeg ej seer mig i Stand til at
 udholde. Selskab er mig utaaleligt, Eensom-
 hed nedtrykker mig. Disse Ligegyldige, som
 lægge Mærke til mig, som Intet kjende af
 hvad der beskæftiger mig, som betragte mig
 med en Nysgjerrighed uden Interesse, med en
 Forandring uden Medlidenhed, disse Mennesker,
 som vove at tale til mig om andre Ting end
 om Dem, forvolde mig en utaalelig Pine. Jeg
 flyer Dem; men ene søger jeg forgjæves en
 Lust, som kan trænge ind i mit beflemte Bryst.
 Jeg kaster mig paa den Jord, som burde aabne
 sig for at sluges mig for stedse; jeg lægger mit
 Hoved paa den kolde Steen, som om den skulde
 standse den brændende Feber, der sønderlider mig.
 Jeg slæber mig hen mod den Bakke, hvorfra
 man seer Deres Huus, jeg staaer der med Djinene
 fæstede paa dette Tilflugtssted, som jeg aldrig
 skal behoe med Dem. Og dersom jeg før havde
 mødt Dem, skulde De have tilhørt mig! jeg
 skulde have savnet den eneste Skabning, som
 Naturen har skabt for mit Hjerte, for det
 Hjerte, som har lidt saa meget, fordi det søgte
 Dem, og som ej har fundet Dem, før det var
 for sildigt! Naar da omsider disse Afstandigheds-
 Timer ere forbi, naar det Djeblif kommer, at
 jeg kan see Dem, giver jeg mig skjelvende paa

Vejen til Deres Bolig. Jeg frygter, at alle de, som møde mig, skulle gjette mine Følelser; jeg standser; jeg gaaer langsomt; jeg nøler med at nyde min Lykke, denne Lykke, som Alt truer, som jeg stedse troer mig nær ved at tabe, denne ufuldkomne og blandede Lykke, mod hvilken maaskee hvert Minut baade uheldige Omstændigheder og misundelige Djæft, baade tyranniske Særheder og Deres egen Villie sammenrotte sig. Naar jeg betræder Deres Dørtærskel, naar jeg aabner Dørren, betages jeg af en ny Skræk, jeg gaaer frem som en Forbryder, beder alle Gjenstande, som møde mig, om Naade, som om Alle vare mine Uvenner, som om Alle misundte mig den lykkelige Time, jeg gaaer i Møde. Den mindste Lyd skrækker mig, den mindste Bevægelse omkring mig forfærder mig, selv Lyden af mine Skridt bringer mig til at vige tilbage. Nær ved Dem frygter jeg endnu Hindringer, som pludselig skulde komme mellem Dem og mig. — Endelig seer jeg Dem, og fatter Mod; jeg betragter Dem, og standser, som Flygtningen, der naaer den beskyttende Jordbund, som skal befrie ham fra Døden. Men og da, naar mit hele Væsen nærmer sig til Dem, naar jeg saa højlig kunde trænge til at hvile fra saa mange Bekymringer, at lægge

mit Hoved paa Deres Knæ, at give mine
 Taarer frit Løb, maa jeg tvinge mig med
 Boldsomhed; endog nær ved Dem maa jeg end-
 nu leve et anstrænget Liv: ikke et Djebligs
 Aabenhjertighed, ikke et Djebligs Hengivenhed!
 Deres Dine iagttage mig; De er forlegen,
 næsten stødt over min Forvirring; jeg veed ikke,
 hvad det er for en Tvang, der er fulgt paa
 hine skjønne Timer, i hvilke De i det Mind-
 ste tilstod mig Deres Kjærlighed. Tiden gaaer,
 nye Synsler henrive Dem. De glemmer dem
 aldrig; De forlænger aldrig den Tid, i hvilken
 jeg skal see Dem. Fremmede komme: det er
 mig ikke mere tilladt at see Dem; jeg føler,
 at jeg maae flye for at frie mig for den Mis-
 tanke, som omgiver mig. Jeg forlader Dem
 mere urolig, mere sønderflidt, mere affindig
 end tilforn; jeg forlader Dem, og jeg gaaer til-
 bage til den skrækkelige Ensomhed, hvor jeg
 kjæmper uden at møde et eneste Væsen, paa
 hvilket jeg kunde støtte mig, hvile mig et
 Djeblig.

Eleonore havde aldrig været elsket paa
 den Maade. Grev P*** havde sand Hengiven-
 hed for hende, megen Erkjendtlighed for hendes
 Dpoffrelse, megen Agtelse for hendes Charak-
 teer; men i hans Væsen sporede man stedse en

Jølelse af Overlegenhed over en Kone, som offentlig havde hengivet sig til ham, uden at han havde ægtet hende. Han havde kunnet indgaae ærefuldere Forbindelser efter den almindelige Mening; han sagde hende det ikke, han tænkte det maaskee ikke selv; men det, man ikke siger sig selv, er der dog ligesuldt, og just derfor lader det sig gjette. Eleonore havde indtil den Tid ikke haft noget Begreb om den lidenskabelige Jølelse, om den med hendes sammensmeltede Tilværelse, hvorpaa selv min Heflighed, mine Uretfærdigheder og mine Bebrejdelser kun vare uimodsigelige Beviser. Hendes Modstand havde kun forhøjet alle mine Jøelser, alle mine Ideer; jeg vendte tilbage fra en Dødsfarenhed, som skrækkede hende, til en Underdanighed, til en Omhed, til en Udfrygt, som lignede Tilbedelse. Jeg betragtede hende som en himmelsk Skabning. Min Kjærlighed var saa meget mere behagelig for hende, som hun bestandig frygtede for at see sig ydmyget paa en modsat Maade. Hun overgav sig omsider ganske til mig.

Kjærligheds Henrykkelse! hvo kan skildre dig! den Overbeviisning, at vi have fundet det Bæsen, som Naturen har bestemt for os, denne pludselige Klarhed udbredt over Livet, og som

synes os at udvikle dets Hemmelighed, denne hidtil ubekjendte Værdie, man tillægger de mindste Omstændigheder, disse hurtige Timer, hvis Begivenheder undslippe af Erindringen ved selve deres Sødhed, og som ej efterlade Andet i vor Sjæl, end et langt Spor af Lykke, denne overgivne Munterhed, som undertiden uden Anledning blander sig ind i en naturlig Sorgmodighed, denne Glæde ved Nærværelsen og dette Haab i Fraværelsen, denne Løsrivelse fra alle dagligdags Bekymringer, denne Overmagt over alt det, som omgiver os, denne Visshed om, at Verden i Fremtiden ikke kan naae os, hvor vi leve, denne gjensidige Forstaaelse, som gjetter hver Tanke, og som svarer til hver Bevægelse..... Elskovs Henrykkelse! den, som har følt dig, kan ikke beskrive dig.

Fjerde Capitel.

Brev P*** var nødt til, i nødvendige Forretninger, at rejse bort i sex Uger. Jeg tilbragte denne Tid næsten uafbrudt hos Eleonore. Hendes Hengivenhed syntes at være tiltaget efter det Offer, hun havde gjort mig.

Hun lod mig aldrig forlade sig uden at forsøge paa at holde mig tilbage. Naar jeg gik, spurgte hun mig, naar jeg vilde komme igjen. To Timers Graværelse var hende uudstaaelig. Hun bestemte med en frygtsom Nøjsagtighed Øjeblikket for min Tilbagekomst. Jeg sagde med Glæde Ja; jeg var erkjendtlig, jeg var lykkelig over det Sindelag, hun viste mig. Men det daglige Livs Syner lade sig ikke bøje vilkaarligen efter vore Ønsker. Det var mig undertiden besværligt at see alle mine Skridt forud betegnede, alle mine Øjeblikke talte. Jeg maatte haste med alle Føretninger, afbryde den største Deel af mine Forbindelser. Jeg vidste ej, hvad jeg skulde svare til mine Bekjendtere, naar man foreslog mig nogen Fornøjelse, som jeg i min sædvanlige Stilling ikke havde havt Grund til at afslaae. Jeg savnede hos Eleonore ikke det selskabelige Livs Fornøjelser, for hvilke jeg aldrig havde havt megen Interesse, men jeg havde ønsket, at hun havde tilladt mig at give Slip derpaa med mere Frihed. Jeg havde fundet det behageligere at vende tilbage til hende efter eget Godtbefindende, uden at sige mig selv, at Timen var kommen, da hun ængsteligen ventede mig, og uden at Tanken om hendes Besymring blandede sig med den Lykke, jeg nød,

naar jeg saae hende igjen. Eleonore udgjorde unægtelig en vigtig Deel af mit Livs Lykke, men hun var ikke mere et Formaal, hun var bleven til et Baand. Jeg frygtede desuden for at udsætte hende for Fortrædelighed. Min idelige Nærmelse maatte forundre hendes Tjenestefolk, hendes Børn, som kunde bemærke mig. Jeg skjælvede over Tanken om at forspilde hendes Lykke. Jeg sølte, at vi ikke kunde være forenede for bestandig, og at det var en hellig Pligt for mig at have Omsorg for hendes Nødlighed: jeg gav hende Forsigtigheds = Regler, medens jeg forsikrede hende om min Kjærlighed. Men jo mere jeg gav hende Raad af dette Slags, desmindre var hun skicket til at høre mig. Til samme Tid frygtede jeg skrækkeligen for at bedrøve hende. Naar jeg saae paa hendes Ansigt et Udtryk af Smerte, blev hendes Villie min: jeg var ej glad, uden naar hun var tilfreds med mig. Naar jeg ved at vise Nødvendigheden af at gaae bort fra hende nogle Djebliske, var kommen saa vidt, at jeg kunde forlade hende, fulgte Tanken om den Befyring, jeg voldte hende, mig overalt.

Jeg blev angreben af Selvbebrejdelse som af en Feber, der fordobledes hvert Minut, og som omsider blev uimodstaelig, jeg ilede til hende,

jeg gjorde mig en Glæde af at trøste hende, at berolige hende. Men efterhaanden som jeg nærmede mig til hendes Boelig, blandede en Følelse af Utilfredshed med dette bizarre Herredømme sig med mine andre Følelser. Eleonore selv var heftig. Hun sølte, troer jeg, det for mig, som hun ej havde sølt for Nogen. I hendes foregaaende Forhold havde hendes Hjerte været fuet ved en besværlig Afhængighed, hos mig var hun i fuldkomment Velbefindende, thi vi vare i en fuldkommen Liighed, hun havde hævet sig igjen i sine egne Dine ved en fra al Beregning, al Interessé renset Kjærlighed, hun vidste, at jeg var overbevist om at hun ikke elskede mig uden for min egen Skyld. Men det viste sig af hendes fuldkomne Hengivenhed mod mig, at hun ej skjulte nogen af sine Følser for mig, og naar jeg traadte ind i hendes Værelse, utaalmodig over at komme senere end jeg havde villet, fandt jeg hende bedrøvet eller opbragt. Jeg havde lidt i to Timer langt fra hende, over den Tanke, at hun leed i min Fraværelse, jeg leed to Timer hos hende, førend jeg kunde berolige hende.

Smidlertid var jeg ikke ulykkelig; jeg sagde mig selv, at det var behageligt at være elsket, endog paa en saadan Maade; jeg sølte,

at jeg gjorde hende lykkelig, hendes Lykke var mig nødvendig, og jeg vidste, at jeg ogsaa var nødvendig for hendes Lykke. Søvrigt hjalp den dunkle Idee, at dette Baand ifølge Sagens Natur ej kunde være varigt, denne i mange Henseender sørgelige Idee, alligevel til at berolige mig i mine Anstød af Udmattelse eller af Utaalmødighed. Eleonores Forbindelse med Grev P***, Forskjellen i vor Alder, Uliigheden i vore Stillinger, min Afreise, som allerede var forsinket ved forskellige Tilfælde, men nu ikke længe kunde opsættes, alle disse Omstændigheder opmuntrede mig til at give og modtage saa megen Lykke som muligt; jeg troede mig sikker paa Aarene, og jeg brød mig ikke om Dagene.

Greven kom hjem. Han opdagede snart mit Forhold til Eleonore, han modtog mig hver Dag med en mere kold Mine. Jeg talede ivrigt til Eleonore om de Færter, hun udsatte sig for, jeg bønfaledt hende om at tillade, at jeg for nogle Dage afbrød mine Besøg; jeg forestillede hende Vigtigheden deraf for hendes Rygte, for hendes og hendes Børns Lykke; hun hørte mig længe tavs, hun var bleg som Døden. I hvor det gaaer, sagde hun omsider til mig, rejser De snart; lad os

ikke fremstjynde dette Djeblik; bryd Dem ikke om mig. Lad os vinde Dage, lad os vinde Timer; Dage, Timer, det er alt hvad jeg behøver. Jeg veed ej hvilken Anelse der siger mig, Adolf, at jeg skal døei Deres Arme.

Vi vedblev da at leve som tilforn, jeg stedse urolig, Eleonore stedse sørgmodig, Grev P*** tavst og bekymret. Endelig kom det Brev, jeg ventede: min Fader befalede mig at indfinde mig hos ham. Jeg bragte dette Brev til Eleonore. Allerede? sagde hun til mig, efter at have læst det; jeg troede ikke, at det var saa nær. Derefter tog hun grædende min Haand, og sagde til mig: Adolf, De seer, at jeg ej kan leve uden Dem; jeg veed ikke hvad min Fremtid fører med sig, men jeg besværges Dem, ikke at rejse endnu: find Paaskud for at blive. Beed Deres Fader om at lade Dem blive endnu et halvt Aar. Et halvt Aar — er det for længe? Jeg vilde modsætte mig hendes Beslutning: men hun græd saa bitterlig, og hun skjelvede saa stærkt, hendes Træk udtrykte en saa sønderrivende Lidelse, at jeg ej kunde vedblive. Jeg kastede mig for hendes Fødder, jeg trykkede hende i mine Arme, jeg forsikkrede hende om min Kjærlighed, og jeg gif

bort for at skrive til min Fader. Jeg skrev virkelig med den Bevægelse, som Eleonores Sorg havde vaakt hos mig. Jeg anførte tusende Aarsager til Opsættelse; jeg udviklede Nytteten [af i D**** at høre Forelæsninger om Gjenstande, som jeg ej havde kunnet studere i Göttingen; og da jeg affendte mit Brev, ønskede jeg med Inderlighed at erholde det Samtykke, som jeg bad om.

Jeg kom om Aftenen igjen til Eleonore; hun sad paa en Sopha. Grev P*** sad ved Kaffelovnen og temmelig langt fra hende: de tvende Børn vare i Enden af Bærelset; de legede ikke, men viste i Deres Afsyn den Betskyttelse, som bemærkes hos Børn, naar de ere Bidner til en Forstyrrelse, hvis Aarsag de ikke veed. Jeg underrettede Eleonore ved en Mine om at jeg havde gjort det, hun vilde have. En Straale af Glæde glimrede i hendes Øjne, men forsvandt snart igjen. Vi sagde Intet. Tavsheden bragte os alle tre i Forlegenhed. Jeg hører, min Herre, sagde Greven omsider til mig, at De snart skal rejse. Jeg svarede ham, at jeg ikke vidste det. Mig synes, vedblev han, at man i Deres Alder ej bør opsætte at gaae ind i en Vej; i Dvrigt,

tilføiede han, i det han saae paa Eleonore, Alle tænke maaskee ikke her som jeg. Min Fader lod ikke bie paa sig med Svar. Jeg skjelve, da jeg aabnede Brevet, over den Sorg, som et Afslag vilde foraarsage Eleonore. Det forekom mig og, som om jeg med en lignende Smerte vilde deeltage i denne Sorg: men i det jeg læste hans Samtykke, fremstillede sig paa een Gang for min Sjæl alle de flemme Følger af Dpholdets Forlængelse. Endnu sex ængstelige og tvungne Maaneder, udbrød jeg; sex Maaneder, i hvilke jeg fortørner en Mand, som har viist mig Benskab, skader et Fruentimmer, som elsker mig, er i Fare for at bringe hende ud af den eneste Stilling, hvori hun kunde leve rolig og agtet, og endelig bedrager min Fader; og hvorfor? for ikke et Djeblik at trodse en Sorg, som tidlig eller sildig er uundgaaelig! Søle vi ikke denne Sorg hver Dag stykkeviis og Draabe for Draabe? Eleonore gjør jeg kun Fortrød; min Følelse, saadan som den er, kan ej tilfredsstille hende. Jeg opoffrer mig for hende uden at fremme hendes Lykke; og jeg, jeg lever her uden Nytte, uden Uafhængighed, har ikke et Djeblik frit, kan ikke en nyde en Times Ro. Jeg gif

ind til Eleonore, aldeles beskæftiget med disse Betragtninger. Jeg fandt hende alene. Jeg bliver endnu et halvt Aar, sagde jeg til hende. "De forkynnder mig denne Nyhed meget koldsendigt." — Det er, fordi jeg meget frygter Følgerne af dette Ophold for os Begge. "I det Mindste for Dem kunne de ikke være meget ubehagelige." — De veed meget vel, Eleonore, at jeg aldrig sørger meest for mig selv. — "For Andres Lykke sørger De dog ikke synderlig mere!" Samtalen havde faaet en fortrædelig Retning. Eleonore var stødt over min Misfortøjelse ved en Omstændighed, hvor hun troede, at jeg maatte dele hendes Glæde: jeg var det over den Triumph, som hun havde erholdt over mine foregaaende Beslutninger. Scenen blev heftig. Vi brød ud i gjensidige Bebrejdelser. Eleonore beskylde mig for at have bedraget hende, for kun at have havt en flygtig Tilbøjelighed for hende, for at have berøvet hende Grevens Kjærlighed, for at have bragt hende, i Folks Dine, tilbage til den tvetydige Stilling, som hun, hele sit Liv igjennem, havde stræbt at komme ud af. Jeg blev opbragt over at see, at hun tilregnede mig det, som jeg ikke havde gjort uden for at søge hende og af Frygt for at bedrøve

hende. Jeg beklagede mig over mit tvungne Liv, over min Ungdom, som var hengaaet i Uvirkksomhed, over den Despotisme, som hun udøvede over alle mine Skridt. I det jeg talte saaledes, saa jeg hendes Dine pludselig fulde af Taarer: jeg holdt op, jeg vendte om, jeg gjenkaldte mine Ord, jeg forklarede dem. Vi omfavnede hinanden; men det første Stød var givet, det første Hegn var oversteget. Vi havde begge sagt uigjenkaldelige Ord: — vi kunde tie, men ej glemme dem. Der er Ting, som man længe ej siger, men naar de engang ere sagte, hører man aldrig op at gjentage dem.

Vi levede saaledes fire Maanedes i tvungne Forhold, som undertiden vare behagelige, aldrig fuldkommen frie; vi fandt endnu Fornøjelse deri, men ikke mere Fortryllelse. Eleonore rev sig imidlertid ikke løs fra mig. Efter vore heftigste Drætter var hun ligesaa længselsfuld efter at see mig igjen, hun fastsatte saa omhyggeligen Timen til vor Sammenkomst, som om vor Forbindelse havde været den fredeligste og sømmeſte. Jeg har ofte tænkt, at min Dpførsel selv bidrog til at holde Eleonore i denne Stemning. Dersom jeg havde elſket hende, som hun elſkede mig, vilde hun have været

mere rolig; hun vilde fra sin Side have overvejet de Farer, som hun trodsede. Men al Forsigtighed var hende forhadet, fordi Forsigtigheden kom fra mig, hun beregnede ikke Opoffrelser, fordi hun var aldeles beskæftiget med at faae mig til at modtage dem, hun havde ikke Tid til at blive kold mod mig. Den bestemte Tid til min Afrejse nærmede sig: og jeg følte, naar jeg tænkte derpaa, en Blanding af Glæde og Sorg, liig den, et Menneske føler, som maa skaffe sig en sikker Helbredelse ved en smertelig Operation.

En Morgen skrev Eleonore til mig om strax at komme til hende. Greven, sagde hun til mig, forbyder mig at modtage Dem: jeg vil ikke adlyde denne tyranniske Ordre. Jeg har fulgt dette Menneske i Forviisning, jeg har reddet hans Formue, jeg har tjent ham i alle Forhold. Han kan nu undvære mig, jeg kan ikke undvære Dem. Man kan lettelig begribe mine Anstrængelser for at bringe hende fra et Forsæt, som jeg ej billigede. Jeg erindrede hende om den offentlige Mening. Denne Mening, svarede hun mig, har aldrig været billig mod mig. Jeg har i ti Aar opfyldt mine Pligter bedre end nogen Kone, og denne Mening har ikke destomindre udstødt mig fra den

Rang, jeg fortjente. Jeg erindrede hende om hendes Børn. Mine Børn tilhøre Grev P***. Han har erkjendt dem, han vil bære Omsorg for dem. De ville være lykkelige nok ved at glemme en Moder, som Intet har at dele med dem uden Skam. Jeg fordoblede mine Bønner. Hør, sagde hun til mig, dersom jeg bryder med Greven, vil De da nægte at see mig? vil De nægte det? gjentog hun, i det hun greb min Arm med en Hestighed, som bragte mig til at skjelve. Nej, tilforladelig, svarede jeg hende, og jo mere ul lykkelig De bliver, desmere skal jeg være dem hengiven. Men overvej ... — Alt er overvejet, afbrød hun. Han kommer: gaae De nu bort; kom ej mere tilbage.

Jeg tilbragte det Dvorige af Dagen i en uudsigelig Angest. Tvende Dage forløb, uden at jeg hørte tale om Eleonore. Jeg leed ved at være uvidende om hendes Skjæbne, jeg leed og ved ikke at see hende, og jeg var forundret over den Bekymring, som denne Unddragelse forarsagede mig. Jeg ønskede imidlertid, at hun havde forladt den Beslutning, som jeg frygtede saa meget paa hendes Begne, og jeg begyndte at trøste mig, da en Pige bragte mig en Billet, i hvilken Eleonore bad mig at besøge hende i den og den Gade, i det

og det Huus, i tredie Etage. Jeg skyndte mig derhen, endnu i det Haab, at da hun ej kunde modtage mig hos Grev P***, havde hun andensteds villet tale med mig for sidste Gang. Jeg fandt hende isærd med at gjøre Anstalter for et vedvarende Ophold. Hun kom hen imod mig med baade Tilfredshed og Undseelse i sin Mine; hun søgte at læse mine Tanker i mine Øjne. Alt er ophævet, sagde hun til mig, jeg er fuldkommen fri. Jeg har af min egen Formue en aarlig Indkomst af 75 Louisdorer, det er nok for mig. De bliver endnu sex Uger; naar De rejser, kan jeg maaskee flytte Dem nærmere: De kommer maaskee igjen og besøger mig. Og som om hun havde frygtet Svaret, begyndte hun en Mængde Beskrivelser over Smaating, som vedkom hendes Forehavende. Hun søgte paa tusende Maader at overbevise mig om at hun var lykkelig, at hun Intet havde opoffret for mig, at det, hun havde gjort, var hende tjenligt, uden Hensyn paa mig. Det var synligt, at hun gjorde Bold paa sig selv, og at hun kun meente det Halve af hvad hun sagde mig. Hun bedøvede sig med disse Ord af Frygt for at høre mine; hun forlængede sin Tale med Glid for at udsætte det Øjeblik, da mine Indvendinger skulde styrte hende i Fortvivlelse. Jeg kunde

ikke bringe det over mit Hjerte at gjøre hende nogen. Jeg modtog hendes Offer, jeg takkede hende derfor; jeg sagde hende, at jeg var lykkelig derved, jeg sagde hende meget Mere endnu: jeg forsikrede hende, at jeg bestandig havde ønsket, at en uigjenkaldelig Beslutning gjorde mig det til Pligt aldrig at forlade hende. Jeg angav som Marsag til min Ubestemthed en Følelse, som forbød mig at samtykke i det, som fuldkastede hendes Stilling. Jeg havde med eet Ord ingen anden Tanke end at fordrive al Bekymring, al Frygt, al Fortrydelse, al Uvisshed om min Mening langt bort fra hende. — Medens jeg talede med hende, tænkte jeg paa Intet, som stred derimod, og jeg var oprigtig i mine Løfter.

Femte Capitel.

Eleonores og Grev P***s Adskillelse frembragte en Virkning blandt Publicum, som ej var vanskelig at forudsee: — Eleonore forspildte i et Djeblikt Frugten af ti Aars Hengivenhed og Bestandighed; man sammenlignede hende med alle Fruentimmere af hendes Klasse,

som uden Bekymring overgibe sig til tusende Tilbøjeligheder efter hinanden. Skilsmissen fra hendes Børn viste hende som en unaturlig Moder, og de Koner, som førte et ustraffeligt Liv, gjentog med Fornøjelse, at Forglemmelsen af den væsentligste Dyd for deres Køn snart udstrakte sig over alle andre. Til samme Tid beklagede man hende, for ej at undvære den Fornøjelse at dadle mig. Man saa i mig en Forfører, en Utafnemmelig, som havde frænket Gæstfrihed, og som for at tilfredsstille en flygtig Phantasie havde opoffret tvende Mennekers Rolighed, af hvilke han burde agte den Ene og skaane den Anden. Nogle af min Faders Venner henvendte sig til mig med alvorlige Forestillinger, andre, mindre frimodige, lode mig føle deres Mishag ved fine Hentydninger. De unge Mennecker tværtimod, yttrede deres Henrykkelse over den Behændighed, med hvilken jeg havde skuffet Greven, og med tusende Indfald, som jeg forgjæves vilde afvise, lykønskede de mig til min Erobring, og lovede at efterligne mig. Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg udstod, saavel ved den strænge Bedømmelse, som ved den vanærende Roes. Jeg er overbevist om, at dersom jeg havde følt Kjærlighed for Eleonore, skulde jeg have omstemt Dommen over

og begge. Saa stor er en sand Kærligheds Kraft, at naar den taler, da tie falske Fortolkninger og selvgjorte Beveger. Men jeg var kun et svagt, taknemmeligt og behersket Menneske, jeg var ikke understøttet ved nogen Indflydelse, som kom fra Hjertet. Jeg udtrykte mig derfor med Forlegenhed, jeg søgte at ende Samtalen, og dersom den vedblev, standsede jeg den med nogle haarde Ord, som tilkjendegav de Andre, at jeg var beredt til at yppe Klammerie. Virkelig havde jeg hellere ønsket at flaaes med dem end at svare dem.

Eleonore blev snart vaer, at Fordommen var imod hende. Tvende Paarørende af Grev P***, som havde været tvungne ved hans Ansæelse til at omgaaes hende, gjorde meest Væsen af deres Brud; de fandt sig lykkelige ved at udøse deres længe tilbageholdte Ondskab, som nu blev beskyttet ved Moralens strænge Principer. Mændene vedbleve at besøge Eleonore; men de blandede i deres Tone noget Fortroligt, som viste, at hun ej mere var beskyttet ved en mægtig Forsvarer, eller retfærdiggjort ved en næsten helliget Forening. Nogle kom til hende, fordi, som de sagde, de havde kjendt hende bestandig; andre, fordi hun endnu var smuk, og hendes nye Letfindighed havde gi-

vet dem Fordringer, som de ej søgte at skjule
 for hende. Enhver ansøgte en Årsag til sin
 Forbindelse med hende; det er at sige: Enhver
 tænkte, at denne Dmgang behøvede Undskyld-
 ning. Saaledes saae den uhyggelige Eleonore
 sig for bestandig styrket i en Tilstand, hvorfra
 hun sin hele Levetid havde villet unddrage sig.
 Alt bidrog til at sønderlide hendes Sjæl og
 at krænke hendes Stolthed. Hun ansaae Nog-
 les Borteblivelse som et Beviis paa Foragt, og
 Andres Vedholdenhed som Kjendetegn paa et
 fornærmende Haab. Hun krænkedes ved Cen-
 somhed, hun rødmede over Selskab. Ak! uden
 Tvivl burde jeg have trøstet hende, have tryk-
 ket hende mod mit Hjerte, have sagt hende:
 lad os leve for hinanden, lad os forglemme
 Menneffene, som miskjende os, lad os være lyk-
 keligere ved vor egen Agtelse og ved vor blot-
 te Kjærlighed: jeg forsøgte det ogsaa; men
 hvad formaaer en Beslutning, tagen af Pligt,
 for at oplive en Følelse, som udslukkes. Ele-
 onore og jeg skjulte os for hinanden. Hun
 vovede ej at betro mig Bekymringer, som vare
 Følger af et Offer, som hun vel vidste, jeg
 ikke havde bedet hende om. Jeg havde modta-
 get dette Offer: jeg vovede ej at beklage mig
 over en Ulykke, som jeg havde forudseet, og

som jeg ej havde havt Kraft til at forebygge. Vi ødslede med Kjærlighedsbeviisninger, vi talede om Kjærlighed; men vi talede om Kjærlighed af Frygt for at tale om andre Ting. Saa snart som der er en Hemmelighed mellem tvende Hjerter, som elske hinanden, saasnart som eet af dem har kunnet beslutte sig til at skjule en eneste Tanke for det andet, er Tryllet tilintetgjort, Lykken er nedbrudt. Hidsigthed, Uretfærdighed, endog Udspredelse, oprettes; men Forstillelse blander et fremmed Element med Kjærligheden, som gjør den unaturlig, og beskjæmmer den i sine egne Dine. Ved en saadan Modsigelse, hidrog jeg, medens jeg afviste endog den mindste Dadel mod Eleonore med den heftigste Brede, selv til at gjøre hende Fortræd, i mine almindelige Samtaler. Jeg gav efter for hendes Onsker; men jeg afstødte Kvindeherstæb. Jeg hørte ikke op at declamere mod Kvindernes Svaghed, deres Fordringer, deres Smertes Despotisme. Jeg yttrede offentlig de haardeste Principer; og den samme Mand, som ej kunde modstaae en Taare, som gav efter for stum Bedrøvelse, som fraværende forfulgtes ved Billedet af den Følelse, han havde foraarsaget, viste sig i sine Samtaler fuld af Foragt og ubarmhertig. Alle mine umiddelbare Lovtaler

til Fordeel for Eleonore tilintetgjorde ikke det Indtryk, som saadanne Samtaler frembragte. Man hadede mig, man beklagede hende; men man agtede hende ikke. Man var vred paa hende for ikke at have bibragt sin Elsker mere Agtelse for sit Kjon og mere Verbødighed for Hjertets Baand.

En Mand, som ofte kom til Eleonore, og som efter hendes Brud med Grev P*** havde viist hende den heftigste Tilbøjelighed, tvang hende ved sine ubesindige Forsølgelser til ej mere at modtage ham, og nu tillod han sig fornærmende Spotterier mod hende, som det syntes mig umuligt at taale. Vi sloges; jeg saarede ham farligt, jeg blev selv saaret. Jeg kan ej beskrive den Blanding af Uroe, af Skræk, af Erkjendtlighed og Kjærlighed, som viste sig i Eleonores Træk, da hun saae mig efter denne Tildragelse. Hun blev hos mig, uagtet mine Bønner, hun forlod mig ej et Øjeblik, lige til min Helbredelse. Hun læste for mig om Dagen, hun vaagede over mig den største Deel af Natten; hun bemærkede mine mindste Bevægelser, hun forekom ethvert af mine Ønsker; hendes opmærksomme Godhed forøgede hendes Gøner og fordoblede hendes Kræfter. Hun forsikrede mig uophørligen, at hun ej

Kunde have overlevet mig; jeg var gennemtrængt af Hengivenhed, jeg var sønderslidt af Anger. Jeg havde ønsket at kunne udfinde Midler til at belønne en saa bestandig og om Hengivenhed; jeg kaldte Erindringer, Indbildninger, Fornuften, Pligt, Følelsen selv til Hjælp; alle Bestræbelser vare forgjæves. Stillingens Banffelighed, Vissheden om en Fremtid, som maatte fille os ad, maaffee et Slags Uffrye for et Baand, som det var mig umueligt at bryde, fortærede mig indvortes. At tilfidesætte alle disse Hensyn for at opfylde min Pligt, dertil havde jeg ikke Kraft.

Dog bebrejdede jeg mig den Utafnemmelighed, som jeg stræbte at skjule for hende. Jeg bedrøvede mig, naar hun syntes at tvivle om en Kjærlighed, som var hende saa nødvendig, jeg bedrøvede mig ikke mindre, naar hun syntes at have Tillid til dem. Jeg fandt hende bedre end mig; jeg ringeagtede mig selv, fordi jeg var hende uværdig. Det er en forfækkelig Ulykke ikke at være elsket, naar man elsker; men det er en større at være lidensfabelig elsket, naar man selv ikke elsker mere. Det Liv, som jeg nylig havde sat i Bove for Eleonore, skulde jeg have givet hen tusende Gange for at hun kunde have været lykkelig uden mig.

Det halve Aar, som min Fader havde tilstaaet mig, var udløbet; jeg maatte tænke paa at rejse. Eleonore modsatte sig ej min Afrejse, hun forsøgte ej engang udsætte den; men hun lod mig love, at jeg efter to Maaneder skulde komme til hende, eller tillade hende at samles med mig; jeg svor hende det højtideligen. Hvilken Forpligtelse skulde jeg ej have indgaaet i et Djeblik, i hvilket jeg saae hende stride mod sig selv og tilbageholde sin Sorg?

Hun kunde have forlangt af mig, at jeg ej skulde forlade hende; jeg vidste i min Sjæls Underste, at hendes Taarer ej skulde have været forgjæves. Jeg var erkjendtlig over at hun ej udøvede sin Magt; det forekom mig, som om jeg derover elskede hende mere; hvad mig i Dyrigt angik, da skilte jeg mig ikke uden heftig Bedrøvelse fra et Væsen, som var mig saa aldeles hengivent. Der er i de langvarige Forbindelser noget saa Dybt! De blive, os uafvidende, en væsentlig Deel af vor Tilværelse! vi fatte roligere den Beslutning at bryde dem; vi vente med Utaalmodighed Djeblikket til at udføre det: men naar da Djeblikket kommer, forskrækkes vi, og saa sælsomt er det med vort svage Hjerte, at vi forlade med en skræffelig

Smerte dem, hos hvilke vi opholdt os uden Fornøjelse.

I min Graværelse skrev jeg regelmæssig til Eleonore. Jeg svævede mellem den Frygt, at mine Breve skulde bekymre hende, og det Ønske, ej at skildre hende Andet end den Kjærlighed, som jeg besad. Jeg ønskede, at hun maatte forstaae mig, men at hun maatte forstaae mig uden at bedrøves; jeg lykønskede mig, naar jeg havde kunnet sætte Ordene: Godhed, Venskab, Hengivenhed, istedenfor Kjærlighed; men pludselig forestillede jeg mig den stakels Eleonore bedrøvet og ene, berøvet al Trøst uden mine Breve: og ved Enden af toende Kolde og afcirklede Sider, tilføjede jeg hurtigen nogle ildfulde og sømme Talemaader, skikede til at bedrage hende paany. — Saaledes, uden nogensinde at sige Noget for at tilfredsstille hende, sagde jeg stedse Noget for at bedrage hende. Et besynderligt Slags Falskhed, hvoraf endog det heldige Udfald maatte vende sig imod mig, forlænge min Uengstelighed og være mig uudstaaeligt!

Jeg talte med Urolighed de Dage og de Timer, som henrandt; jeg standsede med mine Ønsker Tidens Gang; jeg skjælvede, da jeg saa

Tidspunktet nærme sig til at iværksætte mit
 Løfte. Jeg kunde ikke udfinde noget Middel
 til at rejse. Jeg udsandt ej noget til at
 Eleonore kunde boesætte sig i samme Bye
 som jeg. Maaskee, thi jeg maa være oprigtig,
 maaskee ønskede jeg det ikke. Jeg sammenlig-
 nede mit uafhængige og rolige Liv med et Liv
 fuldt af Overilelse, Uro og Plage, til hvilket
 hendes Videnskab fordømte mig. Jeg fandt
 mig saa vel ved at være fri, ved at gaae, kom-
 me, ved at gaae ud og ind, uden at nogen brød
 sig derom, jeg udhvilede mig saa at sige ved
 Andres Eigegyldighed, fra hendes Kjærligheds
 Besværligheder. Jeg vovede imidlertid ikke at
 lade Eleonore formode, at jeg ønskede at
 give Slip paa vort Forehavende. Hun havde
 forstaaet af mine Breve, at det vilde være
 mig vanskeligt at forlade min Fader; hun skrev
 til mig, at hun ifølge deraf begyndte Tilbered-
 delserne til sin Rejse. Jeg tøvede længe med
 at modsiges hendes Beslutning; jeg svarede hen-
 de intet Bestemt i denne Henseende. Jeg yt-
 trede løselig, at jeg stedse vilde være henrykt
 over at see hende lykkelig; senere tilføjede jeg,
 at gjøre hende lykkelig: det var sørgelige Tve-
 tydigheder, et forvirret Sprog, som jeg sukkede
 over at see saa mørkt, og som jeg skjælvede

over at oplyse. Jeg bestemte mig omsider til at tale oprigtigt med hende; jeg sagde mig selv, at jeg burde det; jeg væbnede min Samvittighed mod min Svaghed, jeg styrkede mig ved Tanken om hendes Røe mod Forestillingen om hendes Sorg. Jeg gik med stærke Skridt omkring i mit Værelse, og fremsagde gandske højt alt det, som jeg foresatte mig at sige hende. Men neppe havde jeg skrevet nogle Linier, førend min Stemning forandrede sig; jeg bedømte ikke mere mine Ord, efter den Mening, som de skulde indeholde, men efter den Virkning, som de ej kunde undlade at frembringe, og en overnaturlig Magt styrede min Haand mod min Willie; jeg lod mig nøje med at raade hende til en Opsættelse af nogle Maanedes. Jeg havde ikke sagt hvad jeg tænkte. Mit Brev havde intet Præg af Oprigtighed. De Grunde, jeg anførte, vare svage, fordi de ej vare sande.

Eleonores Svar var heftigt; hun var forbittret over mit Ønske ej at see hende. Hvad bad hun mig om? At leve ukjendt nær ved mig. Hvorledes kunde jeg frygte hendes Nærværelse i en ukjendt Afkrog, midt i en stor By, hvor ingen kjendte hende? Hun havde

opoffret mig alt: Lykke, Børn, Ugtelse; hun forlangte ej anden Belønning for disse Offre, end at vente mig som en ydmyg Slavinde; at tilbringe nogle Minuter daglig med mig, at nyde de Øjeblikke, som jeg kunde skjenke hende. Hun havde bestemt sig til to Maaneders Gravværelse, ikke fordi denne Gravværelse forekom hende nødvendig, men fordi jeg syntes at ønske det; og naar hun ved piinligen at dnyge Dage paa Dage var kommen til den Tid, som jeg selv havde bestemt, foreslog jeg hende igjen at begynde den lange Pine. Hun kunde have taget fejl, hun kunde have overgivet sig til en haard og kold Mand; jeg var Herre over mine Handlinger; men jeg havde ikke Ret til at tvinge hende til at lide, forladt af den, for hvilken hun havde opoffret Alt.

Eleonore fulgte snart efter dette Brev; hun underrettede mig om sin Ankomst. Jeg begav mig til hende med den faste Beslutning at bevidne hende megen Glæde; jeg var længselsfuld efter at berolige hendes Hjerte og at forskaffe hende, i det Mindste for et Øjeblik, Lykke eller Rolighed. Men hun var saaret; hun undersøgte mig med Mistillid; hun saae snart mine Bestræbelser, hun opirrede min Stolthed; hun fornærmede min Charakter.

Hun skildrede mig saa ussel ved min Svag-
hed, at hun ophidsede mig endnu mere mod
hende end mod mig selv. Et affindigt Nase-
rie betog os: al Skaansel blev affvoren, al
Delicatesse glemt.

Man skulde have sagt, at vi vare brevne
mod hinanden af Furierne. Alt hvad det meest
uforsønlige Had havde udfundet mod os, an-
vendte vi gjensidigen: og disse tvende ulykke-
lige Bæsnere, som ene kjendte hinanden paa
Jorden, som ene kunde retfærdiggjøre sig for
hinanden, ene forstaae og trøste hinanden, lig-
nede tvende uforsønlige Fiender, begjærlige ef-
ter at sønderrive hinanden. Vi forlode hinan-
den efter en Scene af tre Timer, og for første
Gang forlode vi hinanden uden Forklaring, uden
Forsøning.

Neppe var jeg borte fra Eleonore, før
en dyb Sorg fulgte paa min Brede. Jeg be-
fandt mig i et Slags Bedøvelse, aldeles for-
virret over det, der var foregaaet. Jeg gjens-
tog mig mine Ord med Bestyrtelse, jeg fattede
ikke min Dpførsel, jeg spurgte mig selv om
hvad der havde kunnet bringe mig i Wildfarelse.

Det var meget sildigt; jeg vovede ikke at
vende tilbage til Eleonore. Jeg lovede mig
selv at see hende tidlig Dagen efter, og jeg gik

ind til min Fader. Der var mange Fremmede. Det var let for mig i en talrig Forsamling at holde mig assides og skjule min Urolighed. Da vi bleve alene, sagde han til mig: "Man for-
 "sikrer, mig at Grev P***s forhenværende Mai-
 "tresse er her i Byen. Jeg har bestandig la-
 "det dig beholde stor Frihed, og jeg har aldrig
 "villet vide noget om dine Forbindelser; men
 "det passer ej for din Alder at have en be-
 "kjendt Maitresse, og jeg lader dig vide, at jeg
 "har taget Forholdsregler for at hun kan rejse
 "herfra." Da han havde endt disse Ord, for-
 lod han mig. Jeg fulgte ham til hans Kam-
 mer; han gav mig Tegn til at gaa bort. —
 "Min Fader" sagde jeg til ham, "Gud er mit
 "Vidne, at jeg ej har ladet Eleonore komme,
 "Gud er mit Vidne, at jeg vilde ønske, at hun
 "var lykkelig, og at jeg under denne Betingelse
 "vilde samtykke i aldrig at see hende mere; men
 "tag Dem vel i Agt for hvad De vil gjøre; i
 "det De troede at skille mig fra hende, kunde
 "De let binde mig til hende for bestandig."

Jeg lod strax en Kammertjener, som havde ledsaget mig paa mine Rejser, og som kjendte min Forbindelse med Eleonore, komme til mig. — Jeg paalagde ham øjeblikkelig, om mu-
 ligt, at ordage, hvilke de Forholdsregler vare,

som min Fader havde talt om. — Han kom tilbage efter to Dimers Forløb. — Min Faders Secretair havde under Tavsheds Løfte betroet ham, at Eleonore næste Dag vilde faae Drengene til at rejse.

”Eleonore jaget bort,” raabte jeg, ”skændigen jaget bort! hun, som ej er kommet her, uden for min Skyld; hun, hvis Hjerte jeg har sønderrevet; hun, hvis Taarer jeg ubarmhertig har seet flyde; hvorhen skal hun da hælde sit Hoved? Ulykkelig, omvankende, og ene i en Verden, hvor jeg har røvet hende Ugtelse; for hvem skal hun udøse sin Sorg?” Min Beslutning var snart taget. Jeg sikrede mig min Tjeners Trofskab, jeg ødslede Guld og Bøfter til ham. Jeg bestilte en Postchaise til Kl. Sex om Morgenens ved Byens Port. Jeg lagde tusende Planer for min bestandige Forening med Eleonore; jeg elskede hende mere end jeg nogensinde havde elsket hende, mit hele Hjerte var vendt tilbage til hende, jeg var stolt af at beskytte hende. Jeg længtes efter at holde hende i mine Arme. Kjærlighed fyldte min hele Sjæl; en Feber betog mit Hoved, mit Hjerte, mine Sandser; den forstyrrede min hele Tilværelse. Dersom Eleonore i dette Øjeblik havde villet

rive sig sig løs fra mig, Kunde jeg have døet for hendes Fødder for at holde hende tilbage.

Dagen kom, jeg skyndte mig hen til Eleonore. Hun var ikke staaet op endnu, hun havde grædt hele Natten igjennem, hendes Dine vare endnu vaade, og hendes Haar var i Uorden. Med Forundring saa hun mig komme ind. "Kom," sagde jeg til hende, "lad os rejse, har du nogen anden Beskytter, nogen anden Ven end mig? ere mine Arme ikke din eneste Tilflugt?" Hun satte sig derimod. "Jeg har grundede Aarsager," tilføjede jeg, "som angaae mig personlig. I Himlens Navn følg mig." Jeg slæbte hende med. — Paa Rejsen overvældede jeg hende med Kjærlighedsbeviisninger, jeg trykkede hende mod mit Hjerte; jeg svarede blot med mine Omfavnelser til hendes Spørgsmaal.

Jeg sagde omsider til hende, at da jeg havde mærket min Faders Hensigt at adskille os, havde jeg følt, at jeg ej kunde være lykkelig uden hende: at jeg vilde opoffre hende mit Liv og forene os ved alle Vaand. Hendes Erkjendtlighed var i Begyndelsen overordentlig, men hun opdagede snart Modsigelser i min Fortælling. Ved indstændige Anmodninger udloste hun Sandheden.

Hendes Glæde forsvandt, en mørk Sky overtrak hendes Ansigt. "Adolf" sagde hun til mig "De bedrager Dem selv, De er ædelmodig, De opoffrer Dem for mig, fordi jeg er forfulgt; De troer at elske, og De har kun Medlidenhed." Hvorfor sagde hun disse ulykkelige Ord, hvorfor oplyste hun en Hemmelighed for mig, som jeg ej vilde vide? Jeg bestræbte mig for at berolige hende; jeg naaede det maaskee, men Sandheden havde gjennemtrængt min Sjæl. Bevægelsen var standset, jeg var bestemt i min Opoffrelse, men jeg var ikke lykkeligere derved, og allerede var der en Tanke hos mig, som jeg paany maatte skjule.

Sjette Capitel.

Da vi vare komne paa Grændsen, skrev jeg til min Fader. Mit Brev var ærbødigt, men der var noget Bidendende deri. Jeg var ham ikke forbunden, fordi han havde sluttet mine Baand tættre, idet han vilde bryde dem. Jeg meldte ham, at jeg ej vilde forlade Eleonore, førend hun, passende forsørget, ej mere trængte til mig. Jeg bad ham om, ikke, ved at forfølge

hende, at bringe mig til at blive hende bestandig hengiven. Jeg ventede hans Svar for at tage en Bestemmelse over vort bestandige Ophold. "Du er fire og tyve Aar gammel" svarede han mig, "jeg skal ej bruge en Myndighed mod Dig, som snart vil have Ende; jeg skal endog, saalænge jeg kan, skjule Din uoverlagte Handling; jeg skal udsprede det Rygte, at Du er reist efter min Ordre og i mit Grensde. Jeg skal gavmild bidrage til Dine Udgifter. Du vil snart føle, at det Liv, Du fører, ikke er gavnligt for Dig. Din Fødsel, Dine Talenter, Din Formue sikke Dig en anden Plads i Verden, end den at være Ledsager for et Fruentimmer uden Fædreland og uden Hjem. Dit Brev siger mig allerede, at Du ej er fornøjet med Dig selv. Tænk paa, at man Intet vinder ved at forlænge en Stilling, som man maa rødme over. Du spilder unyttigen Din Ungdoms skønneste Aar, og det Tab er uerstatteligt."

Min Faders Brev gjennemtrængte mig med tusende Dolkestik. Jeg havde hundrede Gange sagt mig selv det, som han sagde mig; jeg havde hundrede Gange skammet mig over at mit Liv hengik i Dunkelhed og Uvirkelighed. Jeg havde hellere seet Bebrejdelser, Trusler; jeg vilde have

sat en Tre i at gjøre Modstand, og jeg vilde have følt Nødvendigheden af at samle mine Kræfter for at forsvare mig. Men der var ingen Fare; man gav mig min fuldkomne Frihed, og denne Frihed gavne mig ikke, uden til mere utaalmødigen at bære det Uag, som jeg syntes selv at vælge.

Vi nedsatte os i Eaden, en liden Bye i Böhmen. Jeg gjentog for mig selv, at da jeg havde paataget mig Ansvar for Eleonores Skjæbne, maatte jeg ej lade hende lide. Jeg tvang mig, jeg indsluttede i min Barm endog de mindste Tegn paa Misfornøjelse, og alle min Forstands Hjelpekilder bleve anvendte for at skabe mig en forstilt Munterhed, som kunde skjule min dybe Utilfredshed. Denne Umage havde en uventet Virkning paa mig. Vi ere saa ubestændige Skabninger, at vi tilsidst fornemme de Følelser, vi foregive. De Bekymringer, som jeg skjulte, glemte jeg tildeels. Mine idelige Skjemterier adspredte min egen Melancholie, og de Forsikkringer om Dmhed, hvormed jeg underholdt Eleonore, udgjorde i mit Hjerte en blid Bevægelse, som næsten lignede Kjærlighed.

Tid efter anden opkom der ubehagelige Erindringer hos mig. Jeg overgav mig, naar

jeg var alene, til mine Bekymringer. Jeg fattede tusende urimelige Forsætter for at hæve mig paa een Gang ud af den Sphære, til hvilken jeg var flyttet. Men jeg skjød disse Indtryk fra mig, som stygge Drømme. Eleonore syntes lykkelig; kunde jeg forstyrre hendes Lykke? Næsten fem Maaneder gik saaledes hen. En Dag bemærkede jeg, at Eleonore urolig søgte at skjule en Idee, som beskæftigede hende, for mig. Efter flere indstændige Anmodninger tog hun det Løfte af mig, at jeg ej skulle sætte mig imod den Beslutning, som hun havde taget, og tilstod mig, at Grev P*** havde skrevet hende til. Han havde vundet sin Sag. — Han erindrede med Taknemmelighed de Tjenester, hun havde viist ham, og deres ti-aarige Forbindelse. Han tilbød hende sin halve Formue, ikke for at forene sig med hende, som ikke mere var mueligt, men paa det Vilkaar, at hun skulde forlade det utaknemmelige og troeløse Menneſke, som var Aarsag til deres Skilsmisse. Jeg har svaret, sagde hun til mig, og De gjetter nok, at jeg har sagt nej. Jeg gjettede det kun alt for vel. — Jeg var bevæget, men tillige fortvivlet over det nye Offer, som Eleonore bragte mig. — Jeg vedede dog alligevel ikke at indvende Noget; mine

Forsøg i den Henseende havde bestandig været saa unyttige. Jeg gik bort for at overveje, hvad jeg skulde gjøre. — Det var mig indlysende, at vor Forbindelse maatte afbrydes; den var piinlig for mig, den blev skadelig for hende; jeg var den eneste Hindring mod at hun kunde faae et anstændigt Udkomme, og den Uagtelse, som Velstand tidlig eller sildig giver i Verden. Jeg var den eneste Skillevæg mellem hende og hendes Børn. Jeg havde ingen Undskyldning mere i mine egne Dine. At give efter for hende i denne Sag var ej mere Udelmodighed, men en strafværdig Svaghed. Jeg havde lovet min Fader at blive fri igjen, saa længe jeg ikke mere var nødvendig for Eleonore. Det var endelig Tid at gaae ind i en Vej, at begynde et virksomt Liv, at gjøre mig værdig til Mennekkenes Ugtelse, at gjøre en hæderlig Brug af mine Evner. Jeg vendte tilbage til Eleonore, jeg troede mig ubevægelig i det Forsæt at tvinge hende til ej at forkaste Grev P****s Tilbud, og at erklære hende, om det var nødvendigt, at jeg ej mere søgte Kjærlighed for hende. Kjære Veninde, sagde jeg til hende, man strider en Tidlang mod sin Bestemmelse, men tilsidst giver man dog bestandig efter, Selskabets Love ere

stærkere end Menneffets Villie; de meest bydende Følelser strande paa Omstændighedernes uundgaaelige Klippe. Forgjæves har man det faste Forsæt ej at raadsføre sig uden med sit Hjerte, tidlig eller sildig er man tvungen til at høre Fornuften. Jeg kan ej længere holde Dem tilbage i en Stilling, som er lige uværdig for os Begge. Eftersom jeg talte uden at see paa Eleonore, følte jeg, at mine Ideer bleve mere ubestemte og min Beslutning vaklende. Jeg vilde samle mine Kræfter, og jeg vedblev med en hurtig Stemme: "Jeg skal stedse være Deres Ven, jeg skal stedse have den inderligste Hengivenhed for Dem. — De tvende Aar, hvori vi have været forbundne, skulle ikke udslettes af min Husommelse; De skulle bestandig vedblive at være den skønneste Epoche i mit Liv. Men Kjærlighed, denne Sandsens Henrykkelse, denne ufrivillige Beruselse, denne Forglemmelse af alle Fordele, af alle Pligter, Eleonore, den har jeg ikke mere." Jeg ventede længe paa hendes Svar, uden at see paa hende. Da jeg endelig kastede Blikkene paa hende, var hun ubevægelig; hun stirrede paa alle Gjenstande, som om hun ej kjendte nogen af dem. Jeg tog hendes Haand, jeg fandt den kold. Hun skødte mig tilbage. —

"Hvad vil De mig?" sagde hun til mig, "er jeg ikke ene, ene i hele Verden, ene uden et Væsen, som hører mig? Hvad har De endnu at sige mig? har De ikke sagt mig Alt? er ikke Alt forbi, forbi uden at kunne fornyes? lad mig være, forlad mig; er det ikke alt hvad De ønsker?" — Hun vilde gaa bort, hun vaklede; jeg forsøgte at holde hende tilbage; hun faldt uden Bevidsthed for mine Fødder; jeg løstede hende op, jeg omfavnede hende, jeg bragte hende til Live. — "Eleonore!" raabte jeg, "kom til Dem selv, kom til mig; jeg elsker Dem inderlig med den sømmeste Kjærlighed. Jeg vilde skuffe Dem, for at De kunde være mere fri i Deres Valg." — Ja! Hjertets Lettroenhed er ubegribelig! disse simple Ord, som bleve gjendrevne ved saa mange forudgaaende Ord, gav Eleonore Liv og Tillid, hun lod mig gjentage dem flere Gange, hun syntes at aande med Begjærlighed. Hun troede mig, hun berusede sig ved sin Kjærlighed, som hun antog for min. Hun bekræftede sit Svar til Grev P***, og jeg saa mig mere bunden end før.

Tre Maaneder derefter viste der sig en nye Udvej til Forandring i Eleonores Stilling. En af de almindelige Omværlinger i Republi-

fer, som plages af Partier, kaldte hendes Fader tilbage til Polen, og indsatte ham igjen i hans Ejendomme; endskjøndt han neppe kjendte sin Datter, som hendes Moder havde bragt til Frankrig i en Alder af tre Aar, ønskede han dog at faae hende til sig. Rygtet om Eleonores Hændelser var kun kommet ubestemt til Rusland, hvor han i sin Vandflygtighed stedse havde boet.

Eleonore var hans eneste Barn, han frygtede for at være ene, han ønskede at plejes; han søgte kun at opdage sin Datters Opholdssted, og da han var underrettet derom, bad han hende indstændigen om at komme til ham. — Hun kunde ej have nogen særdeles Hengivenhed for en Fader, som hun ej erindrede sig at have seet. Hun følte ikke desto mindre, at det var hendes Pligt at adlyde; hun sikrede derved sine Børn en stor Formue, og selv opnaaede hun en Rang, som hendes Ulykker og Dpførsel havde røvet hende; men hun erklærede mig bestemt, at hun ej vilde rejse til Polen, uden at jeg ledsagede hende. "Jeg er ej mere" sagde hun til mig, "i den Alder, hvor Sjælen er aaben for nye Indtryk. Min Fader er ukjendt for mig. Dersom jeg bliver her, ville Andre bære Ansvar for ham, han vil være ligesaa

Iffkelig. Mine Børn ville faae Grev P****s
 Formue. Jeg veed vel, at jeg vil blive almin-
 delig dablet, jeg vil blive holdt for en utak-
 nemmelig Datter og for en ufølsom Moder;
 men jeg har liidt alt for meget; jeg er ej mere
 ung nok til at Verdens Mening skulde have
 stor Magt over mig. Dersom der i min Be-
 slutning er noget Haardt, kan De, Adolf, til-
 regne Dem det. Dersom jeg kunde tage fejl
 af Dem, skulde jeg maaskee samtnkke i en Fra-
 værelse, hvis Bitterhed vilde formindskes ved
 Udsigt til en behagelig og vedvarende Forening;
 men De vilde ikke forlange Andet, end at vide
 mig to Hundrede Mile fra Dem, tilfreds og
 rolig i min Families Skjød og i Velstand.
 De vilde derom skrive mig fornuftige Breve
 til, som vilde, det seer jeg, i Forvejen sønderrive
 mit Hjerte; jeg vil ej udsætte mig derfor. Jeg
 har ej den Trøst at kunne sige mig selv, at jeg
 ved mit hele Livs Opoffrelse havde naaet at
 at bibringe Dem den Kærlighed, som jeg fortjente;
 men i alt Fald har De dog modtaget det Offer.
 Jeg lider allerede nok ved Kulden i deres Ma-
 nerer, og! Slapheden i vore Forhold; jeg un-
 derkaster mig de Lidelser, som De paalægger
 mig; jeg vil godvillig taale dem.

Der var i Eleonores Stemme og Tone noget vist Strængt og Hefstigt, som snarere forkyndte en fast Bestemmelse end en dyb eller rørende Sindsbevægelse. Allerede i nogen Tid blev hun i Forvejen vred, naar hun bad mig om Noget, som om jeg allerede havde nægtet hende det. — Hun disponerede over mine Handlinger; men hun vidste, at min Forstand modsagde dem. Hun vilde have trængt ind i mine hemmeligste Tanker for der at knække en hemmelig Modsigelse, som oprørte hende mod mig. Jeg talede til hende om min Stilling, om min Faders Ønske; jeg bad, jeg blev vred. Eleonore var urokkelig. Jeg vilde opvække hendes Edelmødighed, som om Kjerlighed ikke af alle Følelser var den meest egoistiske, og sølgelig, naar den er fornærmet, den mindst ædelmødige.

Jeg søgte med en urimelig Anstrængelse at gjøre hende opmærksom paa de ulykkelige Følger, det vilde have for mig, om jeg blev hos hende; jeg opirrede hende kun. Jeg lovede at besøge hende i Polen, men i mine Løfter, uden Varme og uden Aabenhed, saae hun kun Utaalmodighed efter at forlade hende. Det første Aar af vor Opbold i Gaden var til Ende, uden at Noget forandrede vor Stilling. — Naar

Eleonore fandt mig mørk og nedslaaet, blev hun først hedrøvet, siden vred, og afsløkkede mig ved sine Bebrejdelser Tilstaaelsen om den Træthed, som jeg vilde skjule. Naar Eleonore syntes fornøjet, forbittredes jeg paa min Side over, at see hende tilfreds med en Stilling, som berøvede mig min Lykke, og jeg forstyrrede hende i denne korte Nydelse ved Uttringer, som oplyste hende om hvad jeg indvendig følte. Vi angrebe hinanden verelviis med indirecte Udtryk, for derpaa at trække os tilbage med almindelige Forsikkringer og tomme Retfærdiggjørelser, og igjen at tie. Thi vi vidste saa godt gjensidigen alt hvad vi vilde sige, at vi tav for ej at høre det. Undertiden var een af os nær ved at give efter, men vi forsømte det gunstige Øjeblik til at nærme os. Vore mistroiske og saarede Hjerter skulde ikke møde hinanden mere. Jeg spurgte mig ofte selv, hvorfor jeg forblev i en saa piinlig Tilstand; jeg svarede mig, at dersom jeg drog bort fra Eleonore, vilde hun følge mig, og at jeg derved vilde fremkalde et nyt Offer. Jeg sagde mig omfider, at jeg maatte søje hende for sidste Gang, og at hun ikke kunde fordre Mere, naar jeg bragte hende til sin Familie. Jeg vilde fore-

flaae hende at følge hende til Vølen, da hun i det Samme modtog den Tidende, at hendes Fader pludseligen var død. — Han havde indsat hende til eneste Arving, men hans Testament var modsagt ved sildigere Breve, som nogle langt ude Beslægtede truede med at gjøre gjældende. Eleonore var, uagtet den liden Forstaaelse, som fandt Sted mellem hende og hendes Fader, smertelig rørt over dette Dødsfald. Hun bebrejdede sig at have forladt ham. Snart anklagede hun mig for hendes egen Fejl. De har bragt mig til at forsømme en hellig Pligt, sagde hun til mig. Nu spørges kun om min Formue, den opoffrer jeg Dem endnu lettere. Men, sandelig, jeg vil ikke rejse ene til et Land, hvor jeg kun møder Fiender. Seg har ikke villet, svarede jeg, bringe Dem til at tilfidesætte nogen Pligt; jeg havde ønsket, det tilstaaer jeg, at De havde tænkt, at jeg ogsaa fandt det piinligt at forsømme mine Pligter; jeg har ikke kunnet erholde denne Skjønsonhed af Dem. Seg giver efter, Eleonore; Deres Vel gaaer over alle andre Betragtninger. Vi skulle rejse sammen, naar De ønsker det.

Vi begave os virkelig paa Rejsen. Rejsens Udspredelse, Nyheden af Gjenstandene, vort Herredømme over os selv, frembragte Tidt ef-

ter Lidt et Slags Fortrolighed mellem os. Det lange Bekjendtskab, vi havde med hinanden, de forskjellige Begivenheder, som vi havde gennemgaaet sammen, havde med hvert Ord, næsten med hver Mine forbundet Erindringer, som paa een Gang mindede os om det Forbigangne, og satte os i en uvilkaarlig Bevægelse, ligesom Lynilden gennemtrænger Mørket uden at adsprede det. Vi levede saa at sige ved et Slags Hjertets Erindring, som var stærk nok til at Tanken om at adskilles maatte blive smertelig, men alt for svag til at vi kunde finde Lykke i at forenes. Jeg overgav mig til disse Sindsbevægelser for at udhvile mig fra min sædvanlige Tvang.

Jeg ønskede at give Eleonore Beviser paa Omhed, som kunde glæde hende; jeg begyndte nogle Gange at bruge Kjærligheds Sprog til hende. Men disse Bevægelser og dette Sprog lignede blege og farveløse Blade, som, ved en Levning af Livskraft, vore krafteløse paa Grenene af et med Rod oprykket Træ.

Syvende Capitel.

Eleonore opnaaede ved sin Ankomst at blive indsat i Besiddelsen af de Ejendomme, som man gjorde hende stridig, idet hun forpligtede sig til ikke at disponere over dem, førend hendes Process var endt.

Hun nedsatte sig paa eet af sin Faders Godser. Min Fader, som aldrig i sine Breve til mig ligesrem berørte nogen Materie, lod sig nøje med at fylde dem med Forestillinger mod min Rejse. "Du havde meldt mig" skrev han, "at Du ikke vilde rejse. Du har vidtløftigt udviklet de Aarsager, Du havde til ikke at rejse. Jeg var som Følge deraf overbevist om, at Du vilde rejse. Jeg kan ej andet end beklage, at Du, med Din Eyst til Uafhængighed, dog stedse gjør hvad Du ikke vil. Jeg dømmes iøvrigt ikke om en Stilling, som er mig aldeles ubekjendt. Ege indtil nu har Du forekommet mig som Eleonores Beskytter, og med Hensyn hertil var der i Din Fremgang noget Edelt, som ophøjede Din Character, i hvordan saa den Gjenstand var, Du holdt Dig til. Nu ere Dine Forhold ej mere de samme. Det er ikke mere Dig, som beskytter hende, det er hende, som beskytter Dig;

"Du lever hos hende, Du er en Fremmed, som
 "hun indfører i sin Familie. Jeg dømmer ikke
 "om en Stilling, som Du selv vælger; men da
 "den kan have sine Vanskeligheder, ønskede jeg
 "at formindste dem saameget, som det staaer til
 "mig. Jeg skriver til Baron L***, vor Mi-
 "nister i det Land, hvor Du er, for at anbe-
 "fale Dig til ham; jeg veed ikke, om Du kjøt-
 "ter om at gjøre Brug af denne Ubefaling.
 "See i det Mindste et Beviis paa min Rid-
 "kjærlighed deri, og aldeles ikke et Angreb mod
 "den Uafhængighed, som Du bestandig med Held
 "har vidst at forsvare mod Din Fader."

Jeg qualte de Betragtninger, som denne
 Skrivemaade frembragte hos mig. Den Gaard,
 som jeg beboede med Eleonore, laae nær ved
 Warschau. Jeg begav mig til Baron L***
 i denne Stad. Han modtog mig venstabelig,
 spurgte mig om Warsagerne til mit Ophold i
 Polen, spurgte mig om mine Foretagender. Ef-
 ter nogle Minuters forlegne Samtale, sagde
 han til mig: "Jeg veed Anledningen til deres
 Rejse herhid; Deres Fader har meldt mig den,
 jeg begriber den endog meget vel. — Der er
 ingen Mand, som jo engang i sit Liv har fun-
 det sig i Forlegenhed ved Ønsket at bryde en
 upassende Forbindelse og Frygt for at bedrøve

et Fruentimmer, som han har elsket. Ungdommens Uerfarenhed gjør, at man meget overdriver Banskkelighederne i en saadan Stilling. Man søger virkelig at troe paa alle de Ytringer af Smerte, som hos et svagt og indtagende Kjøn erstatte alle Kraftens og Fornuftens Midler. Hjertet lider derved; men Egenkjerlighed bifalder det; og den Mand, som tænker oprigtig paa at opoffre sig selv for den Fortvivlelse, som han har forarsaget, opoffrer sig virkelig kun til sin egen Forsængeligheds Illusioner. Der er ikke eet af disse lidenskabelige Fruentimmer, som Berden er fuld af, der jo har forsikket, at man vilde dræbe hende, naar man forlob hende, der er ikke een, som jo endnu er i Live, og er bleven trøstet." Jeg vilde afbryde ham. "Om Forlæbelse, min unge Ven," sagde han til mig, "dersom jeg udtrykker mig med alt for lidenskabelig, maa det Gode, som man har sagt mig om Dem, de Talenter, som De viser, den Bane, som De bør følge, Alt gjøre mig det til en Lov, Intet at skjule for Dem. Jeg læser i Deres Sjæl mod Deres Villie og bedre end De; De er ej mere forelsket i det Fruentimmer, som behersker Dem, og som trækker Dem med sig; Dersom De elskede hende endnu, var De ej kommen til mig. De vidste, at deres Fader havde

skrevet mig til. Det var Dem let at forudsee, hvad jeg havde at sige Dem. De er ikke bleven vred over at høre Slutninger af min Mund, som De uophørlig gjentager for Dem selv, og altid uden Nytte. Eleonore's Rygte er langt fra at være uplettet." "Jeg beder, lad os slutte en unyttig Samtale," svarede jeg. "Ulykkelige Omstændigheder have kunnet mislede Eleonore i hendes Ungdom; man kan dømme ugunstig efter et falsk Skin; men jeg har kjendt hende i tre Aar, og der er ej en mere ophøjet Sjæl, en ædlere Character, et renere og ædelmodigere Hjerte paa Jorden." "Som De vil," svarede han, "men det er Skatteringer, som den almindelige Mening ikke udgrandsker. Handlingerne ere positive, de ere offentlige. Tænker De, i det De forhindrer mig fra at gjentage dem, med det Samme at tilintetgjøre dem?" "Hør, vedblev han, man maa i denne Verden vide, hvad man vil. De vil ikke ægte Eleonore?" "Nej," svarede jeg i en sagte Tone, "hun har selv aldrig ønsket det." — "Hvad vil De da gjøre? hun er ti Aar ældre en De; De er sex og tyve. — De viser hende Omhu endnu i ti Aar; hun bliver gammel, De bliver midaldrende, uden at have begyndt, uden at have fuldendt Noget, som kunde tilfredsstille Dem.

De plages af Kedsomhed, hun af Luner. Hun bliver Dem hver Dag mindre behagelig, De bliver hende daglig mere uundværlic, og Resultatet af en fornem Fødsel, en glimrende Lykke, en udmærket Forstand, bliver, at De vegeterer i en Ufkrog i Polen, glemt af Deres Væner, tabt for Vren og plaget af et Fruentimmer, som, hvad De end gjør, aldrig vil blive tilfreds med Dem. Jeg tilføjer kun eet Ord, og vi skulle aldrig mere berøre en Gjenstand, som sætter Dem i Forlegenhed. — Alle Veje ere Dem aabne, Videnskaberne, Krigstjenesten, Dyrighedsposter, De kan stræbe efter de meest glimrende Forbindelser; De er dannet for at naae Alt; men husk vel, at der mellem Dem og ethvert Slags Fremskridt er en uovervindelig Hindring, og at denne Hindring er Eleonore." — "Jeg har troet at skyldte Dem, min Herre," svarede jeg, "at høre Dem uden at svare; men jeg skylder ogsaa mig selv at erklære Dem, at De ej har bragt mig til at blive tvivlsraadig. Ingen uden jeg — jeg gjen tager det — kan dømme om Eleonore; Ingen kan nok vurdere hendes virkelige Følelser og Dybden af det Indtryk, hun gjør. Saa længe hun behøver mig, bliver jeg hos hende. Intet Guld skulde trøste mig over at forlade

hende ulykkelig; og om jeg skulde indskrænke min Løbebane til at være hendes Støtte, at opholde hende i hendes Belymringer, at forsvare hende, ved min Hengivenhed, mod ubillige Domme, saa skulde jeg endnu troe, at jeg ikke havde anvendt mit Liv unyttigt."

Seg gif, da jeg havde sagt disse Ord; men hvem kan forklare mig, ved hvilken Ustadighed den Sølelse, som havde tilsagt mig dem, forsvandt, endog førend jeg havde udtalt dem? Seg vilde, ved at gaae tilfods, udsætte Djeblikket til at see *Eleonore* igjen, som jeg forsvarede; jeg ilede igjennem Staden; jeg længtes efter at være ene.

Da jeg var kommen ud paa Landet, sagtede jeg min Gang, og tusende Tanker bestormede mig. Disse sørgelige Ord: "mellem ethvert Fremskridt og Dem er der en uoverstigelig Hindring, og denne Hindring er *Eleonore*," gjenløde omkring mig. Jeg kastede et langt og bedrøvet Blik hen paa den Tid, som var forløben uden at kunne vende tilbage; jeg erindrede mig min Ungdoms Forhaabninger, den Tillid, med hvilken jeg tilforn troede at raade for Fremtiden, den Berømmelse, jeg havde erhvervet for mine første Forsøg, den begyndende Agtelse, som jeg havde seet glimre og forsvinde.

Jeg gjentog for mig selv Navnene paa flere af mine Medstuderende, som jeg havde behandlet med en stolt Foragt, og som ved den blotte Virkning af vedvarende Arbejdsomhed og et velført Liv, vare gaaede mig langt forbi paa Lyksens, Agtelsens og Vrens Bane. Jeg var nedtrykt over min Uvirksomhed. Som de Gjerlige i de Skatte, som omgive dem, forestille sig alle de Ting, som kunne kjøbes for disse, saae jeg i Eleonore Tabet af alle de Fordele, som jeg kunde have gjort Krav paa. — Det var ikke blot een Bane, jeg savnede; da jeg ej havde prøvet nogen, savnede jeg dem alle. Da jeg aldrig havde anvendt mine Kræfter, forestillede jeg mig dem uden Grændser, og jeg forbandede dem; jeg kunde have ønsket, at Naturen havde skabt mig svag og middelmaadig, for i det Mindste at frie mig for Nag over at jeg nedværdigede mig frivilligen. Al Roes, al Hylding for min Forstand eller mine Kundskaber syntes mig en utaalelig Bebrejdelse; jeg troede at høre en Lovtale over en Athlets Kræfter, som var indspærret i et Fangehul og belagt med Lænker. Dersom jeg vilde fatte Mod, sigte mig selv, at Tiden til at arbejde endnu ikke var forbi, visste Eleonores Billede sig for mig som et Spøgelse, og stødte mig tilba-

ge i mit Intet; jeg følte mig opbragt mod hende; og ved en underlig Blanding formindskede dette Raserie aldeles ikke den Skræk, som Tanken om at bedrøve hende indgjød mig.

Plaget af disse bittre Følelser, søgte min Sjæl paa een Gang en Tilflugt i modsatte Følelser. Nogle Ord, som Baron L.... maaſkee hændelsevis havde sagt om Muligheden af en blid og rolig Forbindelse, ledte mig til at skabe mig et Ideal af en Egtefælle. Jeg tænkte paa den Rolighed, paa den Agtelse, og endog den Uafhængighed, som en saadan Eod vilde skjenke mig; — thi de Baand, som jeg saa længe havde slæbt paa, gjorde mig tusende Gange mere afhængig, end en autoriseret og offentlig Foreening kunde gjøre. Jeg forestillede mig min Faders Glæde; jeg følte en heftig Attraae efter i mit Fædreland og i Samfundet med mine Ege at indtage den Plads, som tilkom mig; jeg forestillede mig, hvorledes jeg satte en stræng og ulastelig Wandel mod alle de Domme, som en kold og nedrig Dandskab havde affagt over mig, mod alle de Bebrejdelse, hvormed Eleonore havde overvældet mig. Hun beskylde mig uden Dphør, sagde jeg, for at være haard, utaknemmelig, ubarmhertig. Ak! dersom Himlen havde skjenket

mig en Kone, som de selskabelige Forhold til-
 lode mig at være bekjendt, som min Fader ej
 rødmede over at antage som Datter, skulde jeg
 være tusendfold lykkelig ved at gjøre hende lyk-
 kelig. Denne Følsomhed, som man mistjender,
 fordi den er lidende og nedtrykt, denne Følsom-
 hed, hvorpaa der forlanges Beviser, som Opfa-
 renhed og Trusler ikke kan afnøde mit Hjerte,
 den skulde jeg med inderligste Tilfredshed nære
 i Forening med et elsket Væsen, som var min
 Bedfagerinde i et ordentligt og agtet Liv. —
 Hvad har jeg ej gjort for Eleonore! for
 hende har jeg forladt mit Fædreneland og min
 Familie; for hendes Skyld har jeg paaført min
 gamle Fader, som nu sukker langt borte fra
 mig, Sorg og Kummer; for hende beboer jeg
 disse Steder, hvor min Ungdom hengaaer i Een-
 somhed, uden Berømmelse, uden Ære og uden
 Glæde. Saa mange Opoffrelser, gjorde uden
 Pligt og uden Kjærlighed, bevise de ikke, hvad
 Kjærlighed og Pligt kunde bringe mig til at
 gjøre? — Dersom jeg saaledes frygter et Fru-
 entimmers Smerte, som kun behersker mig ved
 sin Smerte, med hvilken Omhyggelighed skulde
 jeg da adsprede al Sorg, al Bekymring for den,
 til hvem jeg uden Samvittighedsnag, uden Til-
 bageholdenhed offentlig hengav mig. Hvor man

da skulde see mig forskjellig fra det, jeg nu er! hvor denne Bitterhed, som man lægger mig til Last, fordi Aarsagen er ubekjendt, hurtig skulde flye langt fra mig! — hvor jeg skulde blive taknemmelig mod Himlen og kjærlig mod Menneskene! Saaledes talede jeg; mine Dine vadedes af Taarer; tusende Grindringer trængte sig ind som Strømme i min Sjæl; min Forstaaelse med Eleonore havde gjort mig alle disse Grindringer forhadte. Alt hvad der erindrede mig om min Barndom, de Steder, hvor mine første Aar vare forsvundne, mine første Legekammerater, de gamle Paarørende, som havde viist mig de første Kjærtegn, saarede og smertede mig; jeg var nødt til at frastøde de meest tiltrækkende Billeder og de naturligste Ønsker, som strafværdige Tanker. Den Ledsaagerinde, som min Indbildningskraft i en Hast havde skabt mig, forenede sig tværtimod med alle disse Billeder og stadfæstede disse Ønsker; hun sluttede sig til alle mine Pligter, til alle mine Glæder, til alt hvad der behagede mig; hun fæstede paa ny mit nærværende Liv til den Tidspunct i min Ungdom, i hvilken Haabet viste mig en saa viid Fremtid, en Tidspunct, som Eleonore havde adskilt mig fra, som ved en Afgrund. De mindste Omstændig-

heder, de mindste Gjenstande malede sig for min Erindring; jeg saa igjen den gamle Herregaard, hvor jeg havde levet med min Fader, Skoven, som omgav den, Strømmen, som vædede Murens Fod, Bjergene, som strakte sig langs med Horizonten, — alle disse Ting forekom mig saa nærværende, fremstillede sig saa tydeligt, at de foraarsagede en Gysen, som jeg neppe kunde udholde; og min Indbildningskraft satte ved Siden af dem en uskyldig ung Skabning, som forskjønnede dem, som oplivede dem ved Haabet. Jeg vankede om, fordybet i denne Phantaseren, bestandig uden fast Plan, uden at sige mig, at jeg maatte bryde med Eleonore, uden at faae Andet end en dunkel og forvirret Idee om Virkeligheden, og i samme Stemning som et bekymret Menneske, som Sønnen har trøstet ved en Drøm, og som føler, at denne Drøm hører op. Jeg fik paa een Gang Dje paa Eleonores Gaard, som jeg uformærkt nærmede mig til. Jeg standsede; jeg tog en anden Vej; jeg var lykkelig ved at udsætte det Djeblig, da jeg paany skulde høre hendes Røst.

Dagen hældede; Himmelen var klar, Marsken var øde; Menneskenes Arbejde havde ophørt. De overlode Naturen til sig selv. Mine Tan-

ter antog gradvis et alvorligere og mere paa-
faldende Udseende. Nattens Mørke, som hvert
Øjeblik blev tykkere, den dybe Tavsshed, som om-
gav mig, og som ej var afbrudt uden ved sjeld-
ne og fjerne Lyde, lod en roligere og højtidel-
ligere Følelse følge paa min Bevægelse. Jeg
lod mine Øjne løbe langs den graalige Hori-
zont, hvis Grændser jeg ej mere saa, og som
derved gav mig paa en Maade Følelse af Uen-
delighed. Jeg havde ikke følt noget Saadant
i lang Tid. Uden Ophør fordybet i Betragt-
ninger, som altid angik mig selv, med Hjet
hæftet paa min Stilling, var jeg bleven frem-
med for alle almindelige Ideer; jeg bekymrede
mig ikke uden om Eleonore og mig selv: om
Eleonore, som kun indgjød mig en Medli-
denhed blandet med Mismod, om mig selv, for
hvem jeg ikke mere havde nogen Agtelse. Jeg
havde saa at sige trukket mig sammen i et nyt
Slags Egoisme, i en Egoisme uden Mod, uden
Tilfredshed og Selvtillid. Jeg glædede mig
over igjen at tænke anderledes, og at finde Evne
hos mig til at glemme mig selv, for at hen-
give mig til upartiske Betragtninger. Min Sjæl
syntes at hæve sig fra en lang og flammelig
Tornedrelse.

Næsten hele Natten forløb saaledes. Jeg gik uden Eftertanke; jeg gjennemløb Marker, Skove og Byer, hvor Alt var stille. Smellemstunder bemærkede jeg i nogle langt bortliggende Boliger en svag Lyshning, som trængte igjennem Mørket. Der, sagde jeg til mig selv, der ængstes maaskee en Ulykkelig under Sorg, eller strider mod Døden. Mod Døden! denne uforklarlige Hemmelighed, som en daglig Erfaring synes endnu ikke at have lært Menneskene at kjende; denne fikre Tidspunct, som hverken trøster eller beroliger os; Gjenstand for en indgroet Egegylbighed og for en flygtig Skræk. Og jeg, vedblev jeg, jeg hengiver mig til denne daarlige Urimelighed; jeg opbringes mod Livet, som om Livet ej fik Ende! — jeg udbreder Ulykke omkring mig, for at faae nogle elendige Aar tilbage, som Tiden snart skal berøve mig. Ak! lad os give Slip paa disse unyttige Bestræbelser. Lad os være tilfreds med at see Tiden forspinde, vore Dage at ile efter hinanden; lad os være ubevægelige ligegyldige Tilskuere ved en halv henrunden Tilværelse. Man kan gjøre sig til Herre af den, man kan sønderflide den, man vil dog ikke forlænge dens Varighed; er det Umagen værd at stride om den?

Tanken om Døden har stedse havt megen Magt over mig. I mine heftigste Sindsbevægelser har den stedse været tilstrækkelig til strax at berolige mig. Den frembragte sin sædvanlige Virkning paa min Sjæl. Min Stemning mod Eleonore blev mindre bitter. Al min Hestighed forsvandt; der blev intet andet Indtryk tilbage af denne Nats Forvildelse, end en næsten gandske rolig Følelse; maaskee den physiske Træthed, som jeg følte, bidrog noget til denne Rolighed. Det dagedes. Jeg skielnebe allerede Gjenstandene. Jeg saae, at jeg var temmelig langt fra Eleonores Bolig. Jeg forestillede mig hendes Urolighed, og jeg skyndte mig for at komme til hende, saavidt Trætheden kunde tillade mig det, da jeg mødte en Mand til Hest, som hun havde sendt for at opsoge mig. Han fortalte mig, at hun allerede i tolv Timer havde været i den største Besymring: at hun, efter at have været i Warschau og have gjennemsøgt Omegnen, var kommen hjem i en uudsigelig angstelig Tilstand, og at Beboerne i Landsbyerne vare udsendte til alle Sider, fordeelte i Marken for at opsoge mig. Denne Fortælling gjorde mig i Begyndelsen meget utaalmelig. Jeg blev opbragt

over at see mig udsat for en besværlig Aarsvaagenhed fra Eleonores Side. Forgjæves gjentog jeg for mig selv, at hendes Kjærlighed alene var Aarsag dertil. Var denne Kjærlighed ikke ogsaa Aarsag til al min Ulykke? Imidlertid overvandt jeg den Følelse, som jeg bebrejdede mig. Jeg vidste, at hun var bekymret og lidende. Jeg satte mig op paa Hesten, jeg skyndte mig til Gaarden. Hun modtog mig med glad Henrykkelse. Jeg blev bevæget over hendes stærke Sindsbevægelse. Vor Samtale var kort, fordi hun snart tænkte paa at jeg trængte til Hvile, og jeg forlod hende denne Gang i det Mindste uden at have sagt Noget, som kunde bedrøve hendes Hjerte.

Attende Capitel.

Da jeg stod op næste Dag, var jeg plaget af de samme Ideer, som havde foruroliget mig Dagen i Forveien. Min Uroe fordobledes de følgende Dage. Eleonore vilde forgjæves udgrunde Aarsagen. Jeg svarede med tvungne enkelte Ord til disse ivrige Spørgsmaal; jeg hærbede mig mod hendes indstændige Bønner,

idet jeg alt for vel vidste, at min Oprigtighed vilde volde hende Sorg, og at hendes Sorg vilde paalægge mig en ny Forstillelse.

Urolig og forundret tog hun sin Tilflugt til een af sine Veninder for at opdage den Hemmelighed, som hun anklagede mig for at skjule for hende; begjærlig efter at skuffe sig selv søgte hun en Handling, hvor der Intet var uden en Følelse.

Denne Veninde talte med mig om min sære Stemning, om den Umage, jeg gjorde mig, for at bortstøde enhver Tanke om en vedvarende Forbindelse, om min uforklarlige Higen efter Adskillelse. Jeg hørte længe paa hende, uden at svare. Indtil dette Øjeblik havde jeg ei sagt til Noget, at jeg ikke mere elskede Eleonore, min Tunge undslog sig for at gjøre denne Tilstaaelse, som syntes mig en Troeløshed. Jeg vilde dog retfærdiggjøre mig; jeg fortalte min Historie med Skaansel, idet jeg meget roste Eleonore, tilsted det Urimelige i min Opsørsel, skjød Skylden paa vor Stilling's Banskkelighed, uden at tillade mig et Ord, som viste, at den sande Banskkelighed var Mangel paa Kjærlighed fra min Side. Det Fruentimmer, som hørte mig, var rørt over min Fortælling; hun antog det for Edelmødighed,

som jeg kaldte Svagbed; det for Ulykke, som jeg kaldte Haardhed. De samme Forklaringer, som bragte Eleonore i lidensfabeligt Raserie, overbeviste hendes upartiske Venindes Forstand. Man er saa billig, naar man er uinteresseret. Betroe aldrig dit Hjertes Anliggende til en Anden. Hjertet alene kan føre sin Sag; det undersøger ene sine Saar. Enhver Mellemmand bliver en Dommer. Han undersøger, han indgaaer Forliig. Han begriber Egegyldighed; han antager den som mulig, han erkjender den for uundgaaelig; derved undskylder han den, og Egegyldigheden bliver saaledes, til hans store Forundring, lovlig i hans egne Øjne. Eleonores Bebrejdelser havde bragt mig til at troe, at jeg var skyldig. Jeg hørte af den, som troede at forsvare hende, at jeg kun var ulykkelig. Jeg var nødt til en fuldkommen Tilstaaelse af mine Felelser. Jeg tilstod, at jeg sølte Hengivenhed, Sympathie, Medlidenhed for Eleonore, men jeg tilføjede, at Kjærlighed ej hørte til de Pligter, jeg paalagde mig. Denne Sandhed, som til den Tid havde været skjult i mit Hjerte, og ikkun undertiden aabenbaret for Eleonore, midt i Forvirring og Brede, antog i mine egne Øjne mere Virkelighed og

Kraft, blot derved, at den var bleven en Anden betroet.

Det er et stort Skridt, et uopretteligt Forretagende, naar man paa een Gang for en Tredies Dine afflører de skjulte Hemmeligheder ved et fortroligt Forhold. Det Lys, som trænger ind i denne Helligdom, blotter og fuldender de Forstyrrelser, som Natten indhyllede i sine Skygger; ligesom Legemer i Gravene bste vedligeholde deres første Form, lige indtil Luften berører dem og forvandler dem til Aske.

Eleonores Beninde gik fra mig; jeg veed ikke, hvorledes hun gjorde Rede for vor Samtale; men da jeg nærmede mig til Salen, hørte jeg Eleonore tale med Hestighed; idet hun blev mig vaer, tav hun. Strax fremsførte hun, under forskjellige Former, almindelige Ideer, som i Grunden ikke vare andet end Angreb paa mig. "Intet er mere sært" sagde hun, "end visse Benstabsers Nidkærhed; der er Mennesker, som ere ivrige for at give sig af med hvad der angaaer os, for bestøbedre at kunne forlade vor Sag; det falde de Hengivenhed: jeg vilde hellere have Had." Jeg forstod lettelig, at Eleonores Beninde havde taget mit Partie mod hende, og havde opirret hende, da hun ej syntes at bømme mig skyldig nok. Jeg sølte mig

i Forstaaelse med en Anden mod Eleonore. Der var een Muur mere mellem vore Hjerter. Nogle Dage efter gif Eleonore videre; hun kunde ej være Herre over sig selv. Naar hun troede at have Aarsag til at beklage sig, forklarede hun sig ligesvem, uden Skaansel og uden Overlæg, og vilde hellere være i Fare for at bryde, end paalægge sig den Tvang at forstille sig. De tvende Veninder skiltes ad som Uvenner for bestandig. "Hvorfor skulle Fremmede blandes ind i vore fortrolige Ordvevlinger?" sagde jeg til Eleonore. "Have vi en tredie Mand nødvendig for at forstaae hinanden? og dersom vi ej forstaae hinanden mere, hvilken Trediemand skal da kunne hjælpe?" "De har Ret" svarede hun mig, "men det er Deres Skyld; tilforn henvendte jeg mig ikke til Nogen for at naae til Deres Hjerte."

Paa een Gang sagde Eleonore, at hun havde ifinde at forandre Levemaade. Jeg opdagede ved hendes Samtaler, at hun gav den Gensomhed, vi levede i, Skyld for den Misfornejelse, som plagede mig. Hun udtømte alle de falske Forklaringer, førend hun vilde træffe den sande. Vi tilbragte eensformige Aftener med hinanden i Tavshed og Brantenhed. Allden til lang Underholdning var udtømt.

Eleonore besluttede at samle de adelige Familier, som boede i Naboe laget eller i Warschau, hos sig. Jeg indsaae lettelig Banskkelighederne og Farerne ved disse Forsøg. Slægtningerne, som gjorde hende sin Urv stridig, havde aabenbaret hendes foregaaende Wildfarelser og udbredt tusende bagtaleriske Rygter om hende. Jeg gjøs over de Ydmygelses, som hun vilde trodse, og jeg søgte at fraraade hende dette Foretagende. Mine Forestillinger vare unyttige; jeg fornærmede hendes Stolthed ved mine Bekymringer, skjøndt jeg yttrede dem med Skaansel. Hun antog, at jeg var forlegen ved vor Forbindelse, fordi hendes Tilværelse var tvetydig; hun var bestomere ivrig for igjen at erhverve sig en ærefuld Plads i Verden. Den Formue, hun besad, hendes Skjønhed, som Tid den endnu kun lidet havde formindsket, endog Snakken om hendes Hændelser, Alt hos hende opvakte Nysgjerrighed. Hun saae sig snart omgivet af et talrigt Selskab; men hun var plaget ved en hemmelig Følelse af Forlegenhed og Urolighed. Jeg var misfornøjet med min Stilling; hun forestillede sig, at jeg var det med hendes. Hun var urolig for at komme ud af den. Hendes brændende Pængsel tillob hende intet Overlæg, hendes ugunstige Stilling bragte

Uovereensstemmelse i hendes Fremfærd, og Over-
ilelse i hendes Fremgangsmaade. Hun havde
en god sund Forstand, men af ringe Omfang.
Hendes Forstand forvirredes ved hendes Cha-
racters Hestighed, og hendes liden Erfarenhed
hindrede hende i at bemærke det rigtige Maal,
og at fatte sine Skatteringer.

For første Gang havde hun et Formaal,
og da hun ilede mod dette Formaal, forsejlede
hun det. Hvor mange Fortrædeligheder udstod
hun ikke uden at meddele mig dem! Hvor
mange Gange rødmede jeg ikke for hendes Skyld,
uden at have Kraft til at sige hende det! Saa
stor er Maadeholds og Varsomheds Magt, at
jeg havde seet hende mere agtet, af Grev P***s
Venner, som hans Maitresse, end hun nu var af
sine Naboer, som Arving til en stor Formue,
midt iblandt sine Undergivne. Berelviis stolt og
ydmyg, snart forekommende, snart fordringsfuld,
havde hun i sine Handlinger og Ord Noget,
der skadede hendes Ugtelse, som ej næres uden
ved Rolighed.

Idet jeg saaledes blotter Eleonores Fejl,
er det mig selv, som jeg anklager, og som jeg
fordømmer. Et Ord af mig kunde have bero-
liget hende; hvorfor kunde jeg ikke fremsføre
dette Ord? Vi levede imidlertid mere roligt

sammen. Udsprebelse gav os Einbring for de sædvanlige Tanker, som plagede os. Vi vare kun af og til alene, og da vi havde ubegrænset Tillid til hinanden, undtagen med Hensyn til vore hemmelige Tanker, satte vi Sagttagelser og Begivenheder istedenfor disse, og vore Samtaler havde igjen vunden nogen Behagelighed. Men snart blev denne ny Levemaade Anledning til en nye Forlegenhed for mig. Blandt den Brimmel, som omgav Eleonore, bemærkede jeg, at jeg var Gjenstanden for Forundring og Daddel. Øjeblikket nærmede sig, da hendes Proces skulle afgjøres. Hendes Modstandere paastode, at hun havde opirret sin Fader ved utallige Usvigelser fra Dyden. Min Nærværelse blev et Beviis for deres Paastand. Hendes Venner bebrejdede mig, at jeg skadede hende. De undskyldte hendes Vidsenskab for mig, men de anklagede mig for Mangel paa Delicatesse. Jeg misbrugte, sagde de, en Følelse, som jeg burde have søgt at svække.

Jeg alene vidste, at jeg, ved at forlade hende, vilde trække hende efter mig, og at hun ved at følge mig vilde forsømme al Omsorg for sin Formue og alle Forsigtigheds-Regler. Jeg kunde ikke bekjendtgjøre denne Hemmelig-

hed; jeg ansaaes da i Eleonores Huus blot som den, der hindrede Tingenes Fremgang, som afgjorde hendes Skæbne; og ved en besynderlig Fejltagelse beklagede man hende som Offer for min Magt over hende, skjøndt jeg var Dsferet for hendes uroffelige Villie.

En ny Omstændighed gjorde denne sørgelige Stilling endnu mere indviklet. En besynderlig Forandring viste sig paa engang i Eleonores Opsørsel og Sæder. Lige indtil denne Tidspunct havde hun kun viist sig beskæftiget med mig. Pludselig saa jeg hende modtage og søge Opvartning af de Menneſker, som omgave hende. Denne saa tilbageholdende, saa kolde, saa mistænkelige Kone syntes pludselig at forandre sin Character. Hun opmuntrede Følelser, ja endog Forhaabninger hos en Hob unge Menneſker, hvoraf nogle indtoges af hendes Ud-vortes, og Andre, uagtet hendes forudgangne Bildfarelser, higebe alvorligen efter hendes Haand. Hun tilstod dem lange Samtaler under fire Dine; hun brugte mod dem disse tvivlsomme, men tillokkende Former, som ikke fra-støde uden for at holde tilbage, fordi de snarere vise Ubestemthed end Ligegyldighed, og snarere Dphold end Afslag. Jeg fik fiden at vide af hende, og Begivenhederne have viist mig det,

at hun handlede saaledes af en falsk og beklæggelig Speculation.

Hun troede at oplive min Kjærlighed ved at opvække min Jalousie, men det var at røre op i Aske, som Intet kunde opflamme. Maaskee der og, uden at hun tænkte derpaa, blandede sig nogen Fruentimmer-Forsængelighed i denne Speculation. Hun var stødt over min Kulde, hun vilde overtøye sig selv om, at hun endnu kunde behage. Maaskee fandt hun ogsaa ved den Tensomhed, hvori jeg lod hendes Hjerte blive, et Slags Trøst i at høre Kjærligheds-Udtryk gjentages, som jeg i lang Tid ej brugte mere.

Hvordan det end var, jeg tog i nogen Tid fejl af disse Grunde. Jeg saae Haabet om min tilkommende Frihed imøde, jeg glædede mig derover. Skjelvende for, ved nogen ubetænksom Bevægelse at afbryde denne store Crisis, af hvilken jeg haabede min Befrielse, blev jeg mere blid, syntes jeg mere fornøjet.

Eleonore antog min Blidhed for Dmhed, mit Haab, om endelig at see hende lykkelig uden mig, for Længsel efter at gjøre hende lykkelig. Hun glædede sig over dette Krigspuds. Undertiden maaskee blev hun betænkelig over ikke at see nogen Urolighed hos mig; hun bebrejdede

mig, at jeg ej satte nogen Hindring mod de
 Forbindelser, som syntes at true med at berøve
 mig hende. Jeg tilbageviste disse Besskyldninger
 med Spøg, men jeg kunde ej stedse berolige
 hende. Hendes Characteer trængte igjennem
 den Forstillelse, som hun paalagde sig. Sce-
 nerne begyndte paa en anden Side, men ej
 mindre stormende. Eleonore tillagde mig
 fine egne Forseelser, hun lod mig forstaae, at
 et eneste Ord skulde igjen aldeles føre hende
 tilbage til mig, og fortørnet over min Tavshed
 styrtede hun sig paany i Coquetteriet med et
 Slags Raserie. Jeg føler, at det især er her,
 at man kunde anklage mig for Svaghed. Jeg
 ønskede at være fri, og jeg kunde blive det med
 almindeligt Bifald. Jeg burde det maaskee.
 Eleonores Dpførsel berettigede mig og syn-
 tes at tvinge mig dertil. Men vidste jeg ikke,
 at denne Dpførsel var mit Værk? vidste jeg
 ikke, at Eleonore i sit Hjertes Grund ej
 havde ophørt at elske mig? kunde jeg straffe
 hende for en Uforsigtighed, som jeg bragte hende
 til at begaae, — og som en kold Hykler søge
 et Paaskud i hendes Uforsigtigheder, for ubarm-
 hjertigen at forlade hende?

Sandeligen, jeg vil ikke undskyldte mig, jeg
 dømmer mig selv mere strængt end en Anden

maaskee i mit Sted vilde gjøre det; men jeg kan i det Mindste her give mig det højtidelige Vidnesbyrd, at jeg aldrig har handlet efter Beregning, og at jeg stedse har været styret ved sande og naturlige Følelser. Hvorledes gik det til at jeg med disse Følelser i saa lang Tid ikke havde gjort uden min og Andres Ulykke! Smidlertid betragtede Selskabet mig med Forundring. Mit Ophold hos Eleonore kunde ej forklares uden af en overordentlig Hengivenhed for hende, og min Eigegyldighed ved de Forbindelser, som hun syntes rede til at slutte, modsagde denne Hengivenhed. Man ublegte min uforklarlige Overbærelse af en Vetsindighed i Grundsætninger, en Eigegyldighed for Moralen, som viste, sagde man, et aldeles egoistisk og af Verden fordærvet Menneske. — Disse Formodninger, der vare saa meget mere flikkelde til at gjøre Indtryk, som de vare passende for de Sjæle, som fattede dem, bleve hørte og gjentagne.

Rygtet naaede omsider mig, jeg blev vred over denne uventede Opdagelse; til Belønning for mine lange Opoffrelser blev jeg misgjend, bagvasket; jeg havde for et Gruentimmers Skyld forglemt alle Fordele, og nu var det mig, man fordømte.

Jeg udlod mig heftig for Eleonore; et Ord bortfjernede denne Hob Tilbedere, som hun ej havde samlet, uden for at lade mig befrygte hendes Dab. Hun indskrænkede sit Selskab til nogle Fruentimmer og til et lidet Antal aldrende Mænd. Alt fik igjen et ordentligt Udseende omkring os; men vi bleve derved kun mere ulykkelige. Eleonore troede at have nye Rettigheder; jeg sølte nye Lænker paalagte mig.

Jeg kan ikke skildre, hvilke Bitterheder og hvilke Sindsbevægelser der fulgte af vore saaledes indviklede Forhold. Vort Liv var kun en bestandig Storm. Fortroligheden tabte alle sine Behageligheder og Kjærligheden sin hele Sødhed; end ikke disse flygtige Grindringer, som kunde synes for nogle Øjeblikke at helbrede ulægelige Saar, fandt Sted blandt os. Sandheden brød frem fra alle Sider, og jeg brugte, for at gjøre mig forstaaelig, de haardeste og ubarmhertigste Udtryk. Jeg holdt ikke op, uden naar jeg saae Eleonore græde, og hendes Taarer selv vare ikkun en brændende Lava, som, idet den faldt draabevis paa mit Hjerte, aspresede mig Skrig, uden at kunne asforiste mig en Undskyldning. Da saae jeg hende mere end een Gang rejse sig bleg og prophetisk. "Adolf," raabte hun, "De veed ej det Nnde, De gjør

mig; De skal engang erfare, De skal erfare det ved mig, naar De har styrket mig i Graven." Jeg Ulykkelige! naar hun talede saaledes, hvorfor sank jeg da ikke selv i Graven for hende!

Niende Capitel.

Jeg havde ej været hos Baron T**** mere end den ene Gang. En Morgen modtog jeg følgende Billet fra ham: "Ved de Naad, som jeg har givet Dem, har jeg ikke fortjent, at De bliver saa længe borte. Hvad De end foretager Dem, er De dog ikke destomindre min kjæreste Vens Søn, jeg skal ikke destomindre med Fornøjelse modtage Deres Besøg, og det skal være mig en Glæde, at indføre Dem i en Cirkel, som jeg troer, det vil være Dem behageligt at være Medlem af. Tillad mig at tilføje: at just fordi Deres Levemaade, som jeg ej vil misbillige, har noget Besynsderligt ved sig, vil det gavne Dem at adspresse de de uidentviol ugrundede Fordomme, ved at vise Dem i Selskab."

Jeg var taknemmelig over den Belvillie, som en aldrende Mand viste mig. Jeg gik til ham. Han talede ikke om Eleonore. Baronen beholdt mig til Middag. Der var paa den Dag kun nogle faa ret aandfulde og elskværdige Mænd. Jeg var i Begyndelsen forlegen, men jeg gjorde Bold paa mig selv; jeg fattede mig og talede. Jeg anvendte, saameget det var mig muligt, Forstand og Kundskaber. Jeg bemærkede, at det lykkedes mig at vinde Bifald. I dette Slags Held fandt min Egenfjærlighed en Nydelse, som den længe havde savnet. Denne Nydelse gjorde mig Baron ***s Selskab behageligere. Mine Besøg hos ham blev hyppige. Han gav mig Arbejder, hans Sendelse vedkommende, og som han troede uden Vanskelighed at kunne betro mig. Eleonore var i Begyndelsen forundret over denne Forandring i min Levemaade; men jeg talede til hende om Baronens Venfkab for min Fader, og om den Fornøjelse, jeg fandt i at trøste hiin over min Fraværelse ved Skindet af at sysselsætte mig paa en nyttig Maade.

Den stakkels Eleonore (jeg skriver det i dette Djeblif med Anger) følte nogen Glæde over at jeg syntes roligere, og fandt sig, uden at beklage sig synderlig, i at tilbringe den stør-

ste Deel af Dagen adskilt fra mig. Baronen, paa sin Side, talede, da lidt Fortrolighed var opstaaet imellem os, igjen til mig om Eleonore. Min bestemte Hensigt var, stedse at tale vel om hende; men uden at lægge Mærke dertil, udtrykte jeg mig med en lettere og friere Tone om hende. Snart tilkjendegav jeg ved almindelige Sætninger, at jeg erkjendte Nødvendigheden af at skilles fra hende; snart kom Spøg mig til Hjælp; jeg talede leende om hende, om Fruentimmerne, og om Banskkeligheden ved at bryde med dem. Disse Samtaler morede en gammel Minister, hvis Sjæl var fløv, og som dunkelt erindrede sig, at ogsaa han i sin Ungdom havde været plaget ved Kjærligheds = Intriguer. Saaledes bedrog jeg, blot derved at jeg havde en skjult Følelse, meer eller mindre, Alle. Jeg bedrog Eleonore; thi jeg vidste, at Baronen vilde adskille mig fra hende, og jeg fortav det for hende. Jeg bedrog Hr. T***, thi jeg lod ham troe, at jeg var beredt til at bryde mine Bænd. Denne Tvetydighed var langt fra min naturlige Character. Men Mennesket fordærver sig selv, naar det har en eneste Tanke i Hjertet, som det bestandig er nødt til at skjule.

Indtil den Tid havde jeg hos Baron T*** ej gjort Bekjendtskab uden med Mænd, som udgjorde hans private Selskab. En Dag foreslog han mig at bivaane en stor Fest, som han gav i Anledning af sin Fyrstes Fødselsdag. De vil der træffe, sagde han til mig, de smukkeste Fruentimmer i Polen. De vil rigtig nok ikke finde hende, som De elsker; det gjør mig ondt; men der er Fruentimmer, som man ej seer uden i deres Hjem.

Jeg ærgrede mig over denne Bemærkning; jeg tav; men ved mig selv bebrejdede jeg mig, at jeg ej forsvarede Eleonore, som, isald man havde angrebet mig i hendes Nærværelse, sikkert vilde have forsvaret mig med Varme.

Selskabet var talrigt. Man betragtede mig nøje. Jeg hørte omkring mig min Faders, Eleonores, Grev P***s Navne. Man tav, naar jeg nærmede mig, og man begyndte igjen, naar jeg trak mig tilbage. Det var mig tydeligt, at man fortalte min Historie, og Enhver fortalte den uden Tvivl paa sin Maade. Min Tilstand var utaalelig; min Pande var bedækket med en kold Sved. Berelviis rødmæde og blegnede jeg.

Baronen blev min Forlegenhed vaer. Han kom hen til mig, fordoblede sin Høflighed og

Forekommenhed, søgte alle Lejligheder til at give mig Berømmelser, og hans Ugtelse mod mig tvang snart de Andre til at vise mig lignende Opmærksomhed. Da hele Selskabet var taget bort, sagde Baron L*** til mig: "Jeg ønskede at tale endnu engang aabenhjertig med Dem. Hvorfor vil De blive i en Stilling, som De lider under? mod hvem gør De vel? — Troer De, at man ej veed, hvad der foregaaer mellem Dem og Eleonore? Publicum er bekendt med Deres Kummer og Deres gjensidige Misfornøjelse. De gjør Dem selv Fortræd ved Deres Svagheit, De gjør det ikke mindre ved Deres Haardhed; thi, med Deres store Inconsequents gjør De ikke dette Fruentimmer lykkelig, som gjør Dem saa ulukkelig."

Jeg var endnu sønderknuust over den Smerte, jeg havde lidt. Baronnen viste mig nogle af min Faders Breve. De viste en heftig Bedrøvelse, som jeg ej havde formodet. Jeg var rystet. Tanken om at jeg forlængede Eleonores Sindssuroe forenede sig med min Ubestemthed. Endelig, som om Alt forenede sig mod hende, bragte hun mig selv, medens jeg var tvivlsraadig, ved sin Hestighed til at bestemme mig. Man bragte mig i Baron L***s Nærværelse et Brev fra Eleonore. Jeg saae i

hans Dine et Slags Medlidenhed over min
 Tvang. Eleonores Brev var fuld af Bit-
 terhed. Hvorledes? sagde jeg ved mig selv, jeg
 kan ikke leve een Dag fri. Jeg kan ikke aan-
 de een Time i Roe. Hun forfølger mig over-
 alt, ligesom en Slave, som man maa bringe
 tilbage for sine Fødder. Saa meget heftigere,
 som jeg følte mig svagere, raabte jeg: "Ja, jeg
 fatter det Forsæt at bryde med Eleonore,
 jeg skal selv sige hende det. De kan forud un-
 derrette min Fader derom."

Så det jeg sagde disse Ord, skyndte jeg mig
 bort fra Baronnen. Jeg var bedrøvet over de
 Ord, som jeg havde talt, og jeg troede neppe
 det Løfte, jeg havde givet.

Eleonore ventede mig med Utaalmødige-
 hed. Ved en besynderlig Hændelse havde man
 i min Fraværelse for første Gang talt til hende
 om Baron ****s Bestræbelser for at bringe
 mig fra hende. Man havde fortalt hende de
 Samtaler, som jeg holdt, de muntre Indfald,
 jeg havde havt. Hendes Formodninger vare op-
 vakte, hun havde i sine Tanker samlet flere
 Omstændigheder, som syntes hende at bekræfte
 dem. Min pludselige Forbindelse med en Mand,
 som jeg aldrig besøgte tilforn, den Fortrolighed,
 som herskede mellem denne Mand og min Fa-

der, syntes hende uimodsigelige Beviser. Hendes Urolighed var i saa Tider gaaet saa vidt, at jeg fandt hende fuldkommen overbevist om det, som hun kaldte min Troeløshed. Jeg var kommen til hende med den Beslutning, at sige hende Alt. Da hun anklagede mig, — skulde man troe det? — gjorde jeg mig Umage for at undvige Alt. Jeg nægtede endog, ja jeg nægtede den Dag det, som jeg havde besluttet at erklære hende Dagen efter.

Det var sildigt; jeg forlob hende. — Jeg skyndte mig at lægge mig, for at faae Ende paa denne lange Dag; og da jeg var vel overbevist om, at den var endt, sølte jeg mig for Djebliffet befriet fra en tung Byrde.

Jeg stod ikke op Dagen efter, før henimod Middag, som om jeg, ved at udsætte Begyndelsen til vort Gjensyn, havde opholdt det fatale Djeblif.

Eleonore var om Natten rolig, baade ved hendes egne Betragtninger og ved mine Samtaler fra i Gaar. Hun talte til mig om sine Sager, med en Tillid, som kun alt for meget tilkjendegav, at hun ansaae os, som uopløseligen forenede. Hvor skulde man finde Ord, som kunde bringe hende paa andre Tanker? Tiden gik med en skrællende Hurtighed, ethvert Minut

fordrede nødvendig en Forklaring. Af de tre bestemte Dage var allerede den anden næsten forbi. Baron T**** ventede mig i det Seneste overmorgen. Hans Brev til min Fader var afgaaet, og jeg skulde svigte mit Løfte, uden at have gjort det mindste Forsøg paa at udføre det. Jeg gik ud, jeg kom tilbage, jeg tog Eleonores Haand, jeg begyndte en Tale, som jeg strax derpaa afbrød; jeg betragtede Solens Gang, som nærmede sig Horizonten. Natten kom igjen, jeg opsatte paany. En Dag var mig tilbage, en Time var nok. Den Dag gik som de foregaaende. Jeg skrev til T**** for at bede ham om Dpsættelse; og, som det er naturligt for svage Gemytter, jeg sammendyngede i mit Brev tusende Fornuftslutninger, for at retfærdiggjøre min Dpsættelse, for at bevise, at det forandrede Intet i den Beslutning, som jeg havde taget, og at man fra det Øjeblik af kunde ansee mine Forbindelser med Eleonore, som hævede for stedse.

Tiende Capitel.

Jeg tilbragte de følgende Dage mere roligt. Jeg havde forglemmt Nødvendigheden af at handle, den forfulgte mig ikke mere som et Spørgsel; jeg troede at have Tid nok til at forberede Eleonore. Jeg vilde være mere blid, mere om imod hende, for i det Mindste at vedligeholde Venfæbs Grindring. Min Urolighed var gandske forskjellig fra den, jeg tilforn havde følt. Jeg havde anraabt Himlen om, at der strax maatte opstaae en Forhindring mellem Eleonore og mig, som jeg ikke kunde overvinde. Denne Forhindring var opstaaet. Jeg fæstede mine Bine paa Eleonore som paa et Bæsen, jeg skulde tabe. Hendes Herskesyge, som saa mange Gange havde forekommet mig uudstaaelig, forskrækkede mig ikke mere, jeg følte mig i Forvejen befriet derfra. Jeg var friere, idet jeg endnu gav efter for den, og jeg følte ikke mere den indvortes Utaalmodighed, som forhen uophørlig drev mig til at sønderslide Alt. — Tværtimod nærede jeg hemmelig det Ønske, at opsætte det ulukkelige Djeblik. Eleonore bemærkede dette kjærligere Forhold hos mig, og hun var mindre bitter. Jeg søgte igjen Underholdninger, som jeg havde undgaaet. De

Kjærligheds=Uttringer, som tilforn vare mig ubelejlige, fandt jeg nu behagelige, som om de hver Gang kunde være de sidste. En Aften forlode vi hinanden efter en mere end sædvanlig blid Samtale. Den Hemmelighed, som jeg skjulte i mit Bryst, gjorde mig bedrøvet; men min Bedrøvelse havde intet Boldsomt ved sig. Uvissheden om Tiden, da Adskillelsen, som jeg havde attraaet, skulle gaae for sig, nyttede mig til at bortfjerne Tanken derom. Om Natten hørte jeg en usædvanlig Larm paa Gaarden. Denne Larm hørte snart op, og jeg lagde ikke Mærke dertil. Om Morgen tænkte jeg imidlertid igjen derpaa; jeg vilde vide Aarsagen dertil, og jeg gik henimod Eleonores Værelse. Hvor bestyrtet blev jeg ikke, da jeg hørte, at hun i 12 Timer havde haft en hidsig Feber, at en Læge, som hendes Folk lod kalde, sagde, at hendes Liv var i Fare, og at hun strængeligen havde forbudt, saavel at sige mig det, som at lade mig komme ind til hende.

Jeg vilde gjøre Indvendinger. Lægen gik selv ud, for at forestille mig Nødvendigheden af, ikke at forårsage hende nogen Sindsbevægelse. Han forklarede sig hendes Forbud, som han ej kjendte Grunden til, af det Ønske ej at forurolige mig. Jeg spurgte ængsteligen Eleonores

Tjenestefolk om hvad der kunde have bragt hende saa pludselig i en saa farlig Tilstand.

Dagen i Forvejen havde hun, efterat have forladt mig, modtaget et Brev fra Warschau, ved et ridende Bud; da hun havde aabnet og gjennemløbet det, var hun faldet i Besvimelse. Da hun var kommen til sig selv, havde hun kastet sig paa sin Seng uden at sige et Ord. Een af hendes Piger, som var bekymret over den Bevægelse, som hun bemærkede hos hende, blev i hendes Værelse, hende uafvidende. Mod Midnat havde denne Pige seet hende angreben af en Skjelven, som bragte hendes Seng til at ryste. Hun havde villet falde paa mig. Eleonore havde sat sig derimod med saadan Hefstighed, at man ikke havde vovet at være hende ulydig. Man havde sendt Bud efter en Læge. Eleonore havde nægtet, nægtede endnu, at svare ham. Hun havde Natten igjennem sagt afbrudte Ord, som man ej havde kunnet forståe, og hun havde ofte holdt sit Tørklæde for Munden, som for at hindre sig i at tale.

Medens man gav mig disse Oplysninger, kom et andet Fruentimmer, som var blevet hos Eleonore, løbende meget forfækket. Eleonore syntes at have tabt sine Sandser's Brug; hun kjendte Ingen af dem, som var hos hende.

Hun udstødte nogle Gange Skrig, hun gjentog mit Navn; derefter gav hun Tegn med Haanden, som for at man skulde fjerne en Gjenstand, som var hende forhadet, fra hende. Jeg gik ind i hendes Værelse. Jeg saa ved Foden af hendes Seng tvende Breve. Det ene var mit til Baron T****. Det andet var fra hant selv til Eleonore. Jeg begreb kun alt for vel Oplosningen af denne rædsomme Gaade. Alle mine Bestræbelser for at erholde den Tid, som jeg ønskede at opoffre til det sidste Farvel, vare saaledes vendte mod den Ulykkelige, som jeg ønskede at skaane.

Eleonore havde læst mine udtrykkelige Løfter at forlade hende; Løfter, som blot havde deres Grund i Ønsket at blive længere Tid hos hende, og som Hestigheden af dette Ønske endog havde bragt mig til at gjentage og udvifle paa tusende Maader. Baron T****s ligegyldige Dje havde lettelsen i hver Linie af disse gjentagne Forsikkringer opdaget den Tvivlsraadighed, som jeg vilde skjule, og en List, som min egen Uvisshed bragte mig til at bruge.

Men den Grusomme havde vel udtænkt, at Eleonore deri vilde see en uigjenkaldelig Dom. Jeg nærmede mig til hende; hun saa paa mig uden at kjende mig. Jeg talede til

hende, hun foer sammen. "Hvad er det for en Lyd?" raabte hun, "Det er den Stemme, som har gjort mig Fortræd." Lægen bemærkede, at min Nærværelse forøgede hendes Uffindighed, og bad mig indstændig bortfjerne mig. Hvorledes kan jeg beskrive det, jeg leed i tre lange Timer! Lægen gik omsider. Eleonore var faldet i en dyb Søvn. Han mistvilede ikke om at redde hende, dersom Feberen var standset, naar hun vaagnede. Eleonore sov længe. Da jeg hørte, at hun var vaagen, skrev jeg hende til om at modtage mig. Hun lod mig sige, at jeg kunde komme ind. Jeg vilde tale. Hun afbrød mig. "Lad mig ikke høre noget haardt Ord af Dem! Jeg fordrer ej Noget, jeg modsætter mig ikke, men lad denne Stemme, som gjenlød i mit Hjertes Inderste, ikke trænge derind for at sønderrive det. Adolf! Adolf! jeg har været heftig, jeg kan have fornærmet Dem; men De veed ikke, hvad jeg har lidt. Giv Gud, at De aldrig erfarer det!"

Hendes Bødgelse var overordentlig. Hun lagde sin Pande paa min Haand; den brændte; en skrækkelig Sammentrækning vansirede hendes Ansigt. "I Himlens Navn," raabte jeg, "kjære Eleonore, hør mig. Ja, jeg er skyldig; dette Brev —" Hun skjælvede og vilde bortfjerne sig,

Jeg holdt hende tilbage. "Svag, plaget," vedblev jeg: "har jeg for et Djeblisk funnet give efter for en grusom Paatrængenhed; men har De ikke ogsaa selv tusende Prøver paa at jeg ikke kan ville det, som adskiller os? Jeg har været misfornøjet, ulukkelig, uretsfærdig; maaſkee har De ved at stride med alt for megen Hefstighed mod en oprørt Indbildningskraft, bestyrket de flygtige Luner, som jeg nu affkyer; men, kan De tvivle om min inderlige Hengivenhed? ere vore Sjæle ikke lænkede til hinanden med tusende Baand, som Intet kan bryde? Kunne vi fæste et Dje paa de tre Aar, som ere forløbne, uden at forestille os de Indtryk, som vi samlede have taget Deel i? Eleonore! lad os fra i Dag af begynde en ny Periode, lad os fornye de lykkelige og kjærlige Timer." Hun betragtede mig i nogen Tid med en bestændelig Mine. "Deres Fader, vedblev hun omsider; Deres Pligter, Deres Familie, det man venter af Dem?...." "Uden Tvivl" svarede jeg, "engang med Tiden maaſkee — —". — Hun mærkede, at jeg stammede — "Min Gud!" raabte hun, "hvorfor havde han givet mig Haabet igjen for strax at berøve mig det — Adolf! jeg takker Dem for Deres Beskræbelsers; de have gjort mig godt, saa meget mere godt, som jeg

haaber, at de ikke skulle koste Dem noget Offer; men jeg beder Dem indstændig, lad os ikke tale om det Tilkommende. Bebrejd Dem Intet, i hvad der end skeer. Kjerlighed var mit hele Liv; den kunde ikke være Deres. Vær endnu nogle Dage Omsorg for mig." Hun græd bitterligen, hendes Andedragt var lettere. Hun lagde sit Hoved paa min Skulder. "Her var det," sagde hun, "at jeg stedse ønskede at døe." Jeg trykkede hende til mit Hjerte, jeg gjensaldte paaany mine Forsætter, jeg misbilligede mine rasende Grusomheder. — "Nej! gjentog hun, De maa være fri og fornøjet." — "Kan jeg være det, naar De er ulykkelig?" — "Jeg skal ikke længe være ulykkelig, De skal ikke længe beklage mig." Jeg bortviste en Bekymring, som jeg vilde holde for indbildt. "Nej! Nej! Kjære Adolf," sagde hun til mig, "naar man længe har ønsket Døden, sender Himlen os omsider en vis ufejlbar Anelse, som tilkjendegiver os, at vor Bøn er hørt." Jeg svor, aldrig at forlade hende. "Jeg har stedse haabet det, nu er jeg sikker derpaa."

Det var een af disse Winterdage, paa hvilken Solen syntes sørgeligen at oplyse de graalige Marker, som om den medlidende betragtede Jorden, som den har ophørt at varme.

Eleonore foreslog mig at gaae ud. "Det er meget koldt," sagde jeg til hende. "Det siger Intet, jeg ønsker at spadserere med Dem." Hun tog min Arm; vi gik længe uden at sige Noget. Hun gik med Besværlighed og hældede sig næsten gandske over mig. Lad os staae et Øjeblik, sagde jeg. Nej, svarede hun mig, jeg har Fornøjelse af endnu at føle mig støttet ved Dem. Vi tav igjen. Himmelen var klar; men Træerne vare uden Blade, ingen Vind bevægede Lufsten, ingen Fugl lod sig see.

Alt var ubevægeligt, og den eneste Lyd, som lod sig høre, var af det froсне Græs, som knækkedes under vore Fødder. "Hvor Alt er roligt," sagde Eleonore til mig, "hvor Naturen hengiver sig i sin Skjæbne! maa da ikke ogsaa Hjertet lære at gjøre det?" Hun satte sig paa en Steen; paa een Gang faldt hun paa Knæe, hun bøjede Hovedet, og støttede det paa sine Hænder. Jeg hørte nogle sagte udtalte Ord; jeg mærkede, at hun bad. Omfider rejste hun sig og sagde: "Lad os gaae ind, Kulden angriber mig, jeg frygter for at faae Ondt. Tal ej til mig, jeg er ikke istand til at høre Dem."

Fra den Dag saae jeg Eleonore stedsse tage af, og afkræftes. Jeg samlede fra alle Kanter Læger omkring hende; nogle forkyndte mig,

et ulægeligt Ende; andre vilde berolige mig med tomme Forhaabninger; men den mørke og tause Natur vedblev med en usynlig Arm sit ubarmhjertige Arbejde. Af og til syntes Eleonore bedre; man kunde undertiden sige, at den Jernhaand, som laae paa hende, trak sig tilbage. Hun rejste sit matte Hoved; hendes Kinder overtraf sig med en livligere Farve; hendes Dine oplivedes. Men ved et grusomt Epil af en ukjendt Magt forsvandt den formeentlige Bedring paa een Gang, uden at Kunsten kunde gjette Aarsagen.

Jeg saae hende saaledes grædeviis hentæres; jeg saae de varslende Dødstegn prente sig paa det ædle og udtryksfulde Ansigt. Jeg saae et ydmygende og beklageligt Syn. Denne kraftfulde og selvstændige Character fik, ved physiske Lidelser, tusende forvirrede og usammenhængende Indtryk, som om Sjælen i disse skrækkelige Øjeblikke, sønderbrudt ved Legemet, forvandlede sig i enhver Henseende, for lettere at give efter for Organernes Aftagelse.

En eneste Følelse forandrede aldrig i Eleonores Hjerter, det var hendes Omhed for mig. Hendes Svaghed tillod hende sielden at tale med mig; men hun saae taus paa mig, og

det forekom mig da, som om hendes Djeftast bad mig om Livet, som jeg ikke mere kunde give hende. Jeg frygtede for at forarsage hende en heftig Sindsbewægelse; jeg opfandt Vaaskud for at gaae ud; jeg gjennemløb alle de Steder, hvor jeg havde været med hende; jeg vædede med mine Taarer Stenene, Trærnes Stammer, alle de Gjenstande, som bragte mig hende i Erindring. Det var ikke Kjærligheds-Sorg; det var en mørkere og smerteligere Følelse. Kjærlighed forener sig saaledes med den elskede Gjenstand, at den endog i sin Fortvivlelse har noget Behageligt; den strider mod Virkeligheden, mod Eljæbnen. Hefthigheden af dens Attraae skuffer den i Henseende til dens Kræfter og forhøjer den midt i Sorgen. Min var mørk og eensom, jeg haabede ikke at døe med Eleonore; jeg skulde leve uden hende i denne øde Verden, som jeg saa ofte havde ønsket at vandre uafhængig igjennem. Jeg havde knuust det Bæsen, som elskede mig, jeg havde knuust det Hjerte, som havde vedblevet at hengive sig til mig i sin utrættelige Omhed. Allerede følte jeg Tensomheden. Eleonore aandede endnu; men jeg kunde allerede ikke mere aabne hende mine Tanker; jeg var allerede ene paa Jorden; jeg levede ikke mere i denne Kjærligheds-Atmosphære, som

hun udbredte omkring mig. Luften, som jeg ind-
aandede, forekom mig mere raa, de Menneskers
Ansigter, som jeg mødte, mere ligegyldige. Hele
Naturen syntes at sige mig, at jeg for stedse
hørte op at være elsket.

Eleonores Fare blev paa een Gang mere
truende. Symptomer, hvoraf man ikke kunde
tage fejl, tilkjendegav hendes forestaaende En-
deligt. En Præst af hendes Religion under-
rettede hende derom. Hun bad mig om at
bringe hende en liden Kasse, som indeholdt man-
ge Papirer. Hun lod flere af dem brænde;
men hun syntes at søge eet, som hun ej fandt,
og hendes Urolighed var overordentlig. Jeg
bad hende bønlig om at ophøre med denne Un-
dersøgelse, som anstrænge hende, og under
hvilken hun trende Gange var besvimet. "Jeg
samtykker deri," svarede hun mig, "men kjære
Adolf, afflaae mig ikke en Bøn. De vil
mellem mine Papirer finde, jeg veed ej hvor,
et Brev til Dem selv; brænd det uden at læse
det, jeg beder Dem indstændig derom, for vor
Kjærligheds Skyld, for disse sidste Djællikkes
Skyld, som De har formildet." Jeg lovede
hende det. Hun var mere rolig. "Bad mig
nu," sagde hun, "opfylde min Religions Plig-

ter; jeg har mange Fejl at afbede. Min Kjærlighed for Dem var maaskee en Fejl; jeg skulde dog ikke have troet det, dersom denne Kjærlighed havde kunnet gjøre Dem lykkelig. Jeg forlod hende, jeg gik kun ind igjen med alle hendes Folk, for at være tilstede ved de sidste og høitidelige Bønner. Paa Knæe i en Krog af hendes Bærelse, fordybede jeg mig snart i mine Tanker, snart betragtede jeg med en uvilkaarlig Nysgjerrighed alle disse forsamlede Mennesker, Nogles Skræk, Andres Udspredelse, og den besynderlige Virkning af Banen, som frembringer Eieghyldighed i alle foreskrevne Døvelser, og som lader de højeste og skrækkeligste Ceremonier betragtes som Bedtægter og blotte Skikke. Jeg hørte disse Mennesker massenmæssig gjentage de sorgelige Ord, som om de ikke ogsaa engang skulde være Deeltagere i en lignende Scene, som om de ikke ogsaa engang skulde døe. Jeg var imidlertid langt fra at foragte disse Døvelser. Er der en eneste, som Mennesket i sin Uvidenhed vover at kalde unyttig? — De gjorde Eleonore rolig, — de hjalp hende til at gjøre det skrækkelige Skridt, som vi alle nærme os til, uden at nogen af os kan forudsee, hvad han da maa lide. Jeg forundrer mig ikke over at Mennesket behøver en

Religion. Det, som sætter mig i Forundring er, at det nogenfinde troer sig stærkt nok, frit nok for Banheld, for at vove at forkaste nogen Religion. Det maa, synes mig, i sin Svag-
hed være tilbøjeligt til at tage sin Tilflugt til dem alle. Er der i det tykke Mørke, som omgiver os, et Skin, som vi kunne forskyde? Er der i den Strøm, som river os med sig, en Green, som vi tør undslaae os for at holde ved?

Det Indtryk, en saa sørgelig Højtidelig-
hed gjorde paa Eleonore, syntes at have ud-
mattet hende. Hun sov ind, og havde en tem-
melig rolig Søvn. Hun leed mindre, da hun
vaagnede. Jeg var ene i hendes Værelse. Vi
talede til hinanden af og til med lange Op-
hold. Den Læge, som havde viist sig dueligt
under disse Omstændigheder, havde forudsagt
mig, at hun ej vilde leve fire og tyve Timer;
jeg saae verelviis paa et Stueuhr, som viste
Timerne, og paa Eleonores Udsyn, paa hvil-
ket jeg ingen ny Forandring blev vaer.

Enhvert Minut, som forløb, oplivede mit
Haab, og jeg kaldte en upaalidelig Videnskabs
Forvarfser i Tvivl. Paa een Gang foer Ele-
onore op med en pludselig Bevægelse. Jeg
holdt hende tilbage i mine Arme. En kramp-
agtig Skjeloen bevægede hele hendes Legeme,

Hendes Dine søgte mig; men det viste sig i dem en flygtig Skræk, som om hun skulde bede en truende Gjenstand om Naade, som jeg ikke saae. Hun rejste sig, hun faldt tilbage; man saae, at hun bestræbte sig for at komme bort. Man skulde have troet, at hun stred mod en usynlig physiske Magt, som, feed af at oppebie det ulykkelige Djeblik, havde grebet hende, og holdt hende, for at gjøre Ende paa hendes Liv. Hun gav omsider efter for den fiendtlige Naturs Grumhed; hendes Lemmer sank sammen; hun syntes igjen at have sin Samling. Hun trykkede min Haand. Hun vilde græde, der var ingen Taarer mere: hun vilde tale, der var ingen Stemme mere. Hun lod sit Hoved synke ned paa den Arm, som understøttede det. Hendes Aandedræt blev langsommere; nogle Djeblik derefter var hun ikke mere.

Jeg stod længe ubevægelig ved Eleonores Liig. Overbeviisningen om hendes Død var endnu ikke trængt ind i min Sjæl. Mine Dine betragtede med en sandsesløs Skræk det affjælede Legeme. Et af hendes Fruentimmer, som var gaaet ind, fortalte den ulykkelige Nyhed i Huset. Den Larm, som var omkring mig, vakte mig af den Forstenelse, jeg var falden i. Jeg rejste mig; da var det, at jeg følte den

sønderrivende Smerte og alt det Skrækkelige af en Adskillelse for bestandig. Saa megen Bevægelse, Hverdagslivets Virksomhed, saa mange Omforger og Bekymringer, som ikke mere angrebe hende, adspredte det Blændværk, som jeg søgte at forlænge, hvorved jeg troede endnu at leve med Eleonore. Jeg følte de sidste Baand briste og den skrækkelige Virkelighed for stedse at adskille hende og mig. Hvor plagede den Frihed mig, som jeg saa meget havde savnet! hvor savnede mit Hjerte den Afhængighed, som saa ofte havde opbragt mig!

For kort siden havde alle mine Handlinger et Diemeed; jeg var sikker, ved hver af dem at fjerne en Bekymring, eller forårsage en Fornøjelse; da beklagede jeg mig derover. Jeg var utaalmodig over, at et venligt Dje tog Vare paa mine Skridt, at en Andens Lykke var bunden til dem. Nu lagde Ingen Mærke til dem. De interesserede Ingen. Ingen afdisputerede mig min Tid eller mine Timer. Ingen Røst kaldte mig tilbage, naar jeg gik ud. Jeg var virkelig fri, jeg var ikke mere elsket, jeg var fremmed for hele Verden. Man bragte mig alle Eleonores Papirer, ligesom hun havde befalet. Ved hver Linie fandt jeg nye Prøver paa hendes Kjærlighed, nye Opoffrelser, som

hun havde gjort, og skjulte for mig. Jeg fandt
 omsider det Brev, som jeg havde lovet at brænde.
 Jeg kunde ikke strax kjende det. Det var uden
 Udskrift og aabent. Nogle Ord faldt mig i
 Øinene mod min Willie; jeg søgte forgjæves
 at vende dem derfra; jeg kunde ej modstaae
 Ønsket at læse det igjennem. Jeg har ikke
 Kraft til at affrive det. Eleonore havde
 skrevet det efter een af de hestige Scener, som
 var gaaet forud for hendes Sygdom. "Adolf,"
 sagde hun deri til mig, "hvorfors er De vred
 paa mig? Hvad er min Forseelse? At elske
 Dem, ikke at kunne leve foruden Dem. Hvad
 er det for en urimelig Medlidenhed, som gjør,
 at De ikke tør bryde et Baand, som trykker
 Dem, og hvorfors sønderslider De det ulykkelige
 Bæsen, til hvem Deres Medlidenhed binder
 Dem? Hvorfors nægter De mig den sørgelige
 Fornøjelse, i det Mindste at troe Dem ædelmo-
 dig? Hvorfors viser De Dem hidsig og svag?
 Tanken om min Sorg forfølger Dem, og Synet
 af denne Sorg kan ikke standse Dem. Hvad
 forlanger De? At jeg skal forlade Dem? Seer
 De ikke, at jeg ej har Kraft dertil? Ak! det
 tilkommer Dem, som ikke elsker, det tilkommer
 Dem at finde denne Kraft i det Hjerte, der er
 fæd af mig, og som saa megen Kjærlighed ikke

kan afvæbne. De vil ikke give mig den; De vil lade mig græde, De vil lade mig døe for Deres Fodder."

"Siig et Ord," skrev hun længere hen, "er der et Land, hvor jeg ej vil følge Dem? Er der et affides Sted, hvor jeg ikke vil skjule mig for at leve hos Dem, uden at være en Byrde i Deres Liv? men nej! De vil det ikke. Alle de Forslag, som jeg frygtsom og skjelvende gjør, — thi De har syldt mig med Skræk, — frastøder De med Utaalmødighed. Det Bedste, jeg har erholdt, er Deres Tavshed. Saa megen Haardhed passer ikke til Deres Character. — De er god, Deres Handlinger ere ædle og fjærlige; men hvilke Handlinger kan tilintetgjøre Deres Ord? Disse bittere Ord gjenlyde omkring mig; jeg hører dem om Natten, de følge mig, de fortære mig, de berøve Handlingerne deres Værd. Skal jeg da døe? Adolf! Nu vel; De skal blive tilfreds; hun skal døe, denne stakkels Skabning, som De har beskyttet, men som De angriber med fordoblede Slag. Hun skal døe, denne besværlige Leonore, som De ej kan taale hos Dem, hvem De anseer som en Hindring, for hvem De ikke kan finde et Sted paa Jorden, som ej besværer Dem. De skal gaae alene midt iblandt den Hob, som De er

utaalmodig efter at komme imellem. De skal kjende dem, disse kolde Mennesker, som De nu takker, fordi de ere ligegyldige; og maaskee vil De engang, sonderknuust ved disse kolde Hjerter, savne det Hjerter, som de raader over, som leve ved Deres Kjærlighed, som havde trodset tusende Farer for at forsvare Dem, og som De ej værdigede mere at belønne med et Njestaft."

Brev til Udgiveren.

Jeg sender Dem, min Herre, det Manuscript tilbage, som De har havt den Godhed at betroe mig. — Jeg takker for denne Høflighed, skjøndt den har opvaakt sørgelige Grindringer, som Tiden havde udslettet hos mig. Jeg har kjendt de Fleste, som omtales i denne Historie; thi den er kun alt for sand.

Jeg har ofte seet den besynderlige og ullykkelige Adolf, som er baade dens Forfatter og dens Hovedperson. Jeg har søgt ved mine Raad at bringe den indtagende Eleonore, der fortjente en blidere Skjæbne og et troere Hjerter, til at rive sig løs fra det skadelige Bæsen, som, ikke mindre elendig end hun, beherskede hende med et Slags Tryllerie, og plagede hende med

sin Svaghed. — Ak! den sidste Gang, jeg saae hende, troede jeg at have givet hende nogen Styrke, at have væbnet hendes Fornuft mod hendes Hjerte. — Efter en meget lang Fraværelse er jeg kommen tilbage til de Steder, hvor jeg havde forladt hende, og jeg fandt kun — en Grav.

De maa, min Herre, bekjendtgjøre dette lille Skrift. Det kan ej mere skade nogen, og det vil efter min Mening ej være uden Nytte. Eleonores Ulykke beviser, at den meest lidenskabelige Følelse ikke kan stride mod Tingenes Orden. Samfundet er alt for mægtigt, det viser sig under for mange Skikkelser, det blander alt for mange Bitterheder i den Kjærlighed, som det ikke har autoriseret. Det begunstiger dette Gang til Ubestændighed, og denne utaalmelige Træthed, disse Sjæle = Sygdomme, som undertiden betage Sjælen pludselig i Fortroligheds Skjød. De Uegnyldige have en forunderlig Begjærlighed efter at stifte Uenighed i Moralsens Navn, og at gjøre Skade ved deres Nidskjærhed for Dyden. Man skulde sige, at Synet af Kjærlighed foruroligede dem, fordi de ej kunne deeltage deri, og naar de kunne skaffe sig et Paaskud, angribe og ødelægge de den.

Ulykkelig da det Fruentimmer, der giver efter for en Følelse, som Alt forener sig om at forgifte, og mod hvilken Samfundet, naar det ikke er tvunget til at agte den som lovlig, be-

væbner sig med alt det Onde, som er i Menneskets Hjerte, for at kue alt hvad der er godt.

Adolfs Exempel vil ikke være mindre lærerigt, naar De tilføjer, at han, efter at have bortstødt det Bæsen, som elskede ham, ikke var mindre urolig, ikke mindre forflemst, ikke mindre utilfreds, at han ej har gjort noget Brug af en Frihed, der var erhvervet ved saa mange Sorger og Taarer, og at han, medens han udsatte sig for Dadel, ogsaa gjorde sig værdig til Medlidenhed. Dersom De vil have Beviser, min Herre, saa læs disse Breve, som skulle underrette Dem om Adolfs Skjæbne. De vil see ham i mange forskellige Forhold, og stedse som Offer for den Blanding af Egoisme og Følsomhed, som forenede sig hos ham til hans og Andres Ulykke: hvorledes han forudseer det Onde, førend han gør det, og trækker sig tilbage med Fortvielse, efter at have gjort det; straffet endnu mere ved sine gode Egenskaber end ved sine Fejl, fordi hine rejste sig af hans overordentlige Bevægelser og ikke af hans Grundsætninger: hvorledes han vexelviis er hjærlig og grusom, men stedse ender med Haardhed, efter at have begyndt med Omhed, og saaledes ej efterlader Grindringer uden om sine Uretfærdigheder.

S v a r.

Ja, min Herre, jeg skal bekjendtgjøre det Manuscript, som De sender mig tilbage, (ikke fordi jeg tænker som De, over den Nytte, som det kunde være til; — Enhver bliver kun flog paa sin Bekostning, og Fruentimmer, som læse det, ville forestille sig at have valgt bedre, eller selv at være bedre end *Eleonore*;) men jeg skal bekjendtgjøre det som en temmelig sand Skildring af det menneskelige Hjertes Elendighed. Dersom det indeholder en nyttig Lærdom, da er det for Mændene. Det beviser, at den Forstand, man er saa stolt af, nytter os hverken til at finde Lykke, eller til at skjæle andre den; det beviser, at Characteer, Fasthed, Trofast, Godhed, ere Gaver, som man maa bede Himlen om; og Godhed kalder jeg ikke den flygtige Medlidenhed, som ikke undertrykker Utaalmodighed, og ikke forhindrer den fra paany at aabne de Saar, som et Djebligs Fortrydelse havde lægt. Det store Spørgsmaal i Livet er den Sorg, som man forarsager, og den sindrigste Speculation retfærdiggjør ikke den Mand, som har sønderknuust det Hjerte, som elskede ham. Jeg hader isvrigt den Daarlighed, at man troer at undskylde det, som man forklarer. Jeg hader den Forsængelighed, som sysselsætter sig med sig selv, i det den fortæller det Onde, den har gjort, som har

den Fordring at vække Medlidenhed, i det den beskriver sig, og som, i det den uforanderlig vanker om imellem Ruinerne, undersøger sig selv istedet for at angre. Jeg hader denne Svaghed, som stedse giver Andre Skylden for sin Kraftløshed, og som ikke seer, at det Onde ikke er hos de Omgivende, men hos den selv. Jeg kunde selv have gjettet, at Adolf er bleven straffet for sin Character, ved Characteren selv, at han ikke har fulgt nogen bestemt Vej, ej er traadt ind i nogen nyttig Løbebane, at han har spildt sine Evner uden noget andet Djiemeed end Eune, uden anden Kraft end Dyrrelsens. Alt dette, siger jeg, skulde jeg have gjettet, om De end ikke havde meddeelt mig nye Dplysninger om hans Skjæbne, som jeg ikke veed om jeg skal gjøre nogen Brug af. — Omstændighederne ere kun Smaating, Characteren er Hovedsagen. Det er forgjæves, at man river sig løs fra de udvortes Gjenstande og Væsener; man kan ikke rive sig løs fra sig selv. Man forandrer Stilling; men man overfører i enhver den Plage, som man haabede at befrie sig fra; og ligesom man ikke forbedrer sig i det man forandrer sit Sted, finder man blot, at man har forenet Samvittighedsnag med Gavn og Forbrydelser med Lidelser.

